

РІК LXI, Ч. 7-8 ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ — 2004 — JULY-AUGUST № 7-8, VOL. LXI

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK LXI

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ

Ч. 7-8

Виходить раз у місяць
видає

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

Головний редактор — **Ірена Чабан**
Редактор англomовної частини — **Тамара Стадниченко**
Мовний редактор — **Лев Чабан**

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) — голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як

Любов Волинець

Анна-Галія Горбач

Ася Гумецька

Галина Кирпа

Катерина Немира (з уряду) — пресова реф. Головної Управи СУА

Марта Тарнавська

Адреса редакції: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел./Факс: (212) 982-2889

Річна передплата в США

Для членів СУА \$ 25.00

Для інших передплатників \$ 30.00

Поодиноке число \$ 3.00

В країнах поза межами США US \$ 40.00

Адміністратор: **М. Оріся Яцусь**

P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024 Тел./Факс: (732) 441-9377

OUR LIFE

VOL. LXI

JULY-AUGUST

№ 7-8

Published by

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

Editor-in-Chief — **Irena Chaban**

English Editor — **Tamara Stadnychenko**

Ukrainian Language consultant — **Lev Chaban**

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj — UNWLA Inc. President

Martha Bohachevsky Chomiak

Lubow Wolynets

Anna-Halia Horbach

Assya Humetsky

Halyna Kyrpa

Kateryna Nemyra — Press

Martha Tarnawsky

Editorial Office: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel./Fax: (212) 982-2889

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$ 25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers..... \$ 30.00

Annual subscription in countries other

than USA..... \$ 40.00 US currency

Single copy \$ 3.00

Business administrator: **M. O. Jacus**

Tel./Fax: (732) 441-9377

ШІСТДЕСЯТИЛІТТЯ ЖУРНАЛУ СУА "НАШЕ ЖИТТЯ"

ЗМІСТ

Любов Забашта. Вкраїні	1
Євген Сверстюк. "Не будьте теплими!"	1
Вітання Посла України в США Михайла Резніка	3
Сторінки минулого... ..	4
Збережемо "Наше Життя"!	5
Леонід Куценко. Камінь Довбуша, дім Олесницьких	6
Наталія Дужик. Професор Ася Гумецька	9
Дмитро Чередниченко. Дерево роду, життя	11
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	13
Annette L. Kmetz. Public Relations and the Ukrainian Problem	14
Oxana Xenos. UNWLA to Participate in Combined Federal Campaign	15
Nelja Romanovska. Born to Live	16
Igor Magun. Brest Pain: Should You Be Worried?	17
Safety First: Eight Simple Rules	18
Letters	19
Barbecue Time	20
Новини Головної Управи. Голова СУА Ірина Куровицька ..	21
Діяльність Округ і Відділів СУА	23
Відійшли у вічність	27
Союз Українок України	29
Добродійство	31
Нашим дітям	34
Видання СУА	36

На обкладинці: "Майбутність України".

Фотограф **Таня Д'Авіньон**.

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається копій, що були поміщені чи переслані до інших видань.

Незамовлених матеріалів редакція не повертає, а також не веде листування з приводу невикористаних матеріалів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріали і виправляти мову. Статті, підписані прізвищем чи псевдонімом автора, не завжди відповідають поглядам редакції.

Передруки і переклади матеріалів з "Нашого Життя" дозволені за поданням джерела.

На адресі, поміщеній на журналі, є зазначено, доки заплачена передплата.

Усі редакційні матеріали просимо пересилати на адресу редакції, з поміткою "редакторові".

Кошти вироблення кліше покривають дописувачі.

Дописи просимо писати виразно, через два інтервали, зокрема чітко імена і прізвища поданих осіб.

Редакція приймає за домовленням, тел.: (212) 982-2889.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc., 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

"OUR LIFE", 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2004 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

З друкарні Computoprint Corp. Clifton, NJ
Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

ВКРАЇНІ

Україно, матінко моя,
Моя колиско, серцю люба,
Сплітай вінки із листя дуба,
Хай серце радістю буя.

Візьми веселку, впереди
Її собі у стан високий,
Черпни з глибин земного соку.
Себе, вродливу, карооку,
Усьому світу покажи.

Твої вінки зелено-руті
Хай колють вражі очі люті,
А ти барвінком зацвітай,
Заколосися пшеницями,
Та озовися солов'ями.
Та рідним словом з краю в край.

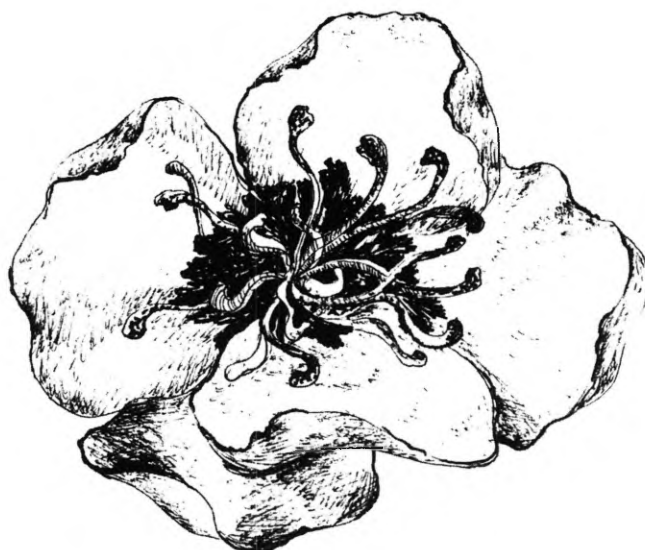
Ти бач яка! В вінках, у рожах,
Житами пахнеш; в ранню рань,
Така принадлива, хороша
Для чужинецьких зазіхань
Така далека...
О, Україно!

Хлюпни ще піснею пісень,
Війни ще духом тополиним
Та глибочизни кузубень
Розкрий для світу. Пурпуровим,
Зеленошатим, калиновим
Озвися словом. Хай і ті,
Хто смерть твою пророчив здавна,
Побачать теж, яка ти славна
В своїй безсмертній красоті.

Хай ті, хто пік тебе вогнем,
Хто висікав на грудях зорі,
Побачать теж, як з кожним днем
Ясніють далі неозорі
І та Україна, що віки
Хилилась в лузі, мов калина,
Звелась крицево крізь роки,
Мов фенікс з попелу руїни.

О, Україно! Жить тобі,
Як і твоїй співучій мові,
Аж доки сяють голубі
Небесні шати, і шовкові
Шумують трави, і горить
У небі чиста дощовиця,
А нам довіку пий і пий
З твоїх джерел – і не напиться!

Любов ЗАБАШТА

Євген СВЕРСТЮК

„НЕ БУДЬТЕ ТЕПЛИМИ”!

*Любов довго терпить, любов милосердствує,
не задрить, любов не величається, не поводитьсь
нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до
гніву, не думає лихого, бо не радіє з неправди, але
тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, спо-
дівається всього, усе терпить!*

Ніколи любов не перестає!

(1-е посл. Павла до Кор. 13: 4-8)

Оскільки в основі патріотизму лежить саме почуття любові, то доцільно запитати, чи сумісні з патріотизмом такі почуття, як нетерпеливість, черствість, задрість, пиша, нечемність, шукання користи, гнів, неправдивість або зневіра.

Якщо таке можливе – значить, патріотизм несправжній. „Бо твій патріотизм – празнична одежина, – писав Франко, – а мій – то труд важкий, гарячка невдержима”.

Леся Українка йшла далі: „Вони не знали, що то є – любити до загину”. Тут йдеться про ще два елементи: жертовність і безстрашність, бо сказано: боязкий – недосконалий в любові.

Не треба боятися занадто високих критеріїв, треба боятися суміші половинчастоти без критеріїв. Все тримається на справжності.

Після проголошення незалежності від багатьох українців можна було почути: „Нарешті кінець боротьби. А то все боротьба, правда, воля, а коли жити?”. Ніхто не застеріг, що це розмова втомлених рабів з їхнім потягом до тихого кутка. Хоч вони чули від кожного з учителів, що

життя – це щоденна неминуча боротьба: не захищатися – тебе беруть в полон.

Нині люди, які повертаються до Києва зі Львова, здивовано знизують плечима: львів'ян підмінили – молодь говорить по-російськи! Львів стає національно безбарвним. Можна це пояснювати засиллям російського капіталу, можна – заразою СДПУ(о) і шукати винних, а можна заглянути глибше: як орано, що сіяно і що зійшло?

Цей сірий потік зрусифікованих львів'ян – то саме ті діти-підлітки кінця 1980-их років, які спостерігали патріотичний ентузіазм своїх батьків і слухали їхні розмови на кухні. Спектаклі ставали одноманітними, а розмови – банальними. Живого діла, живого вогню й енергії боротьби не було, а тепло не запалює.

„Не будьте теплими!” – євангельське застереження. Скарги, невдоволення, осуди, недовіра, сумніви – все це молоді набридло, і вона від того свого втікала до чужого, до чогось іншого.

Патріотизм поєднаний з пристосовництвом, ідеалізм поєднаний з корисливістю, професіоналізм поєднаний з хабарництвом – і вся ця нищість боялася своєї назви. Вона маскується під щось, вона не поважає себе і не вчить своїх дітей поважати.

Ось ці діти й переняли від батьків байдужість і лукавство. Міщанин виходить на давні стежки москвофільства. „Таке життя тепер”, – казали батьки і вмивали руки, вмивали руки від впливу на дітей”. „Таке життя тепер”, – повторювали діти, втікаючи від усього того, що набридло.

То що ж інакше могло вийти з болота матеріалізму і користоловства? Круговий цикл нарікань взаємного невдоволення і маленькі світлі острови, де вогники горять і засвічують дітей любов'ю.

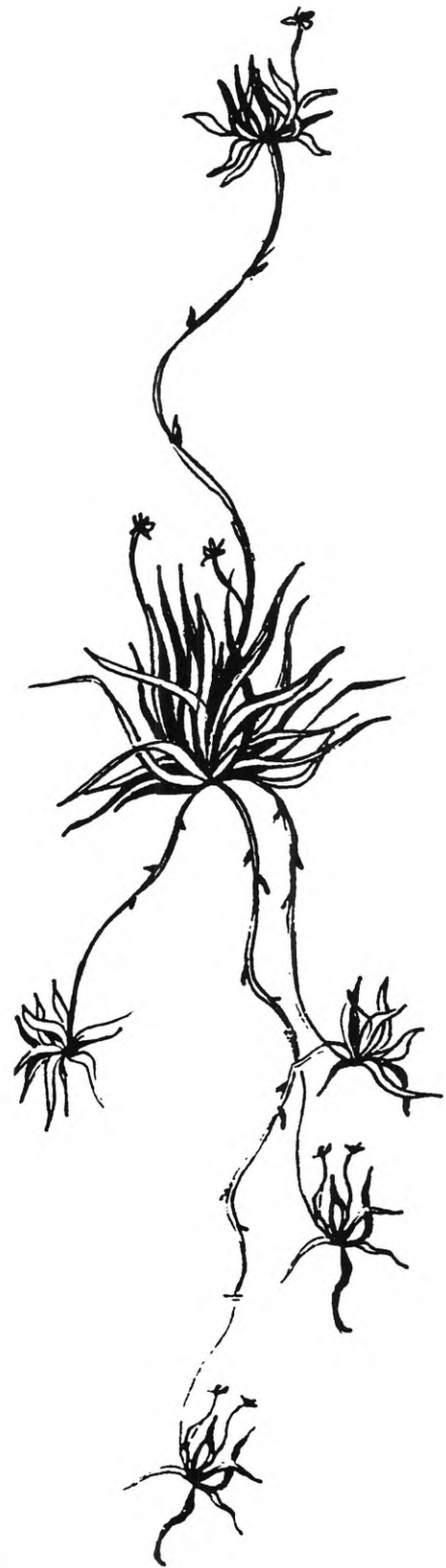
Щоразу менше боротьби і відчуття життя. Члени Руху, які нікуди не рухалися і набридли самі собі. Професори, що забули, що таке світло істини і світило в університеті. І всілякі кроти, які риють і риють дорогу до щастя.

А вічне небо – те саме. А вічне слово – те саме. А вічна туга до справжнього – та, що й в усі часи.

Треба змінювати себе, люди добрі! Тільки від добрих, ясних і міцних людей світ добрішає.

А патріотом треба бути мовчки.

„НАША ВІРА”, N 6, червень, 2004 р.

*Ambassador of Ukraine
Washington, D.C.*

6 травня 2004 року

*Пані Ірені Чабан,
Головному редактору
журналу Союзу Українок Америки "Наше життя"*

Шановна пані Ірено,

Сердечно вітаю шановане та широковизнане видання Союзу Українок Америки – журнал «Наше життя» із славетним ювілеєм. Упродовж шістидесяти років журнал відстоює високі принципи добра, справедливості та гуманізму, здійснення віковичної мрії українців щодо розбудови України як незалежної, заможної та квітучої держави.

«Наше життя» стало візитівкою українських жінок у Сполучених Штатах та в цілому світі. Разом із Союзом Українок Америки журнал бере активну участь у збереженні пам'яток української історії, народного побуту та мистецтва в США. Протягом багатьох років видання послідовно відстоювало право України на самобутність та незалежність, підтримуючи борців за власний шлях та власну долю. І у теперішній час журнал широко висвітлює на своїх шпальтах головні події життя України, її культури, історії та спадщини.

Щиро бажаю, щоб удача та успіх завжди супроводжували провідний український журнал Сполучених Штатів. Сподіваюсь на подальшу плідну взаємодію на благо подальшого розвитку та зміцнення українсько-американських відносин.

З повагою,

Михайло Резнік

ШІСТДЕСЯТЛІТТЯ ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

СТОРІНКИ МИНУЛОГО...

ОРГАН СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ	<h1>НАШЕ ЖИТТЯ</h1> <h2>OUR LIFE</h2>	OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA
РІК I Ч. 5 ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА., ТРАВЕНЬ, 1944	ЦІНА 15 ЦЕНТІВ	PHILADELPHIA, PA., MAY 1944 VOL. I № 5

На Суспільні Темі

ЧИ ГРОМАДЯНСЬКА ПРАЦЯ ЗА ПОХВАЛУ?

Серед нас, а також серед нижчих груп в Америці, поширився звичай, що громадяне і громадянки дожидають похвали й розголосу за кожний прояв патріотизму чи праці, яку вони у громадянському життє проявили. Скаже хтось промову, перейдеться з пушкою по залі, продасть кільканадцять “тікетів” на представлення – і вже жде, щоб хтось про це “виголосив зі сцени” чи написав в газеті.

А вже найбільша пошесть на „похвали і паблісіті” поширилася за жертви на громадські чи добродійні цілі. Дійшло до того, що люде, які дають доляра чи пів, наперед застерігають собі, щоб про це було видрукувано в газеті. І біда, як цього не буде! Часто громадянин і громадянка, які місяцями не заглядають до своєї газети, не цікавляться тим, що у ній пишеться, – будуть перечитувати цілі сторінки жертводавців, чи борони Боже, їх між ними не полишено. Ці, що видають газету скаржаться, що нема місця, – та воно багато не помагає. „Таки друкуйте, і друкуйте, бо образяться!” – і містять наші газети цього краму на ярди, що, наприклад, громадянинові з Ньюарку цілком не цікаво, хто ходив зі збіркою в Клівленді, або навпаки.

Є ще й такі, що жадають, щоб про їх жертву чи працю проголосити „до всіх газет”. Забувають вони, що є наші люде, які передплачують по кілька газет, і за це їм честь і слава. Але якою мукою для цих людей є ця сама допись, з цими самими назвискими незнайомих діячів, коли надібають її у чотирьох чи п'ятьох наших газетах.

Ясним є, що таких домагань ніхто не ставить для самої контролі збірки, бо контроля відбувається на місцях, в товаристві, людьми, вибраними громадою, до яких усі мають довір'я. А як цього довір'я нема, то й „адвертайзмент” в газеті не багато помагає.

По усіх наших громадах в Америці і Канаді є люде, які щиро, безінтересовно трудяться для громадського діла й за це ніякої нагороди, ні слави не жадають. Скільки є наших трудячих жінок, що при нагоді свят і торжеств жертвують довгі години праці, варять, миють, чистять, недосипляючи, – часто й не з'їдять при заставленому столі цього, що самі зготовили. І навіть не дожидають похвали, хоч інші ждуть і збирають.

Ці перші, ці правдиві громадянські діячки, які находять вдовolenня у виконанні хосенного діла для громади; у цім, як можуть бачити, що щось твориться, з чого буде добро для загалу.

А крім внутрішнього вдовolenня, ще й инчий слід у громаді по такій ідейній одиниці лишається: зроблена праця, а не пусті слова. Скільки одиниць спомежи нашого громадянства не сходило зі сторінок газети: хвалили їх, славили, „лікчери” робили – і що з цього? Сьогодні газету читають, а завтра вона помандрувала на смітник. Людина побивається за похвалами та для них лиш робить кожную роботу у громаді, – а відійде лиш на часок, і сліду не остало з усієї хвали: бочка гуділа поки в неї товкли!

Тому – крайна пора, щоб ми почали інакше дивитися на громадянську працю та патріотизм. Берім собі приклад з американців: скільки мільонів гроша складають вони тепер на цілі, скільки мільонів промов виголошуються для патріотичної пропаганди, скільки мільонів годин праці жертвували американські жінки для американського Червоного Хреста! А чи багато похвал ми читаємо по американських газетах? Чи подібаємо де цілі сторінки назвиск цих, що дарували по кілька долярів?

Ні, ці люди працюють, бо це їхній обов'язок супроти вітчизни і громади. І ще довго буде клигати наша громадянська праця якщо ми не пічнемо так само на неї дивитися

І. Л.

Зберігаємо правотис оригіналу.

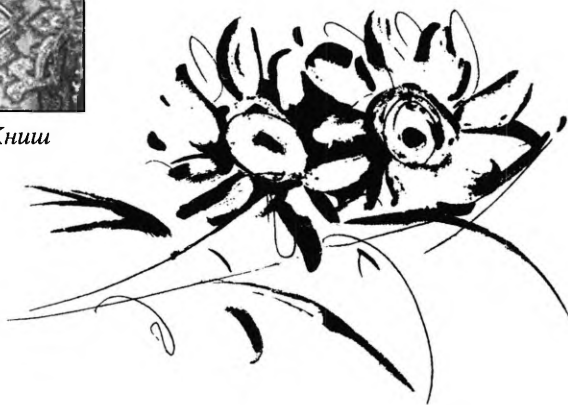
ЗБЕРЕЖЕМО „НАШЕ ЖИТТЯ”!

Михайлина Бубеляк-Книш

**У БОЛЮЧУ П'ЯТУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
НАШОЇ ДОРОГОЇ МАТЕРІ
МИХАЙЛИНИ КНИШ З РОДУ БУБЕЛЯК
СКЛАДАЄМО 1,000 ДОЛ.
НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”
З НАГОДИ ЙОГО ЮВІЛЕЮ.**

ІРИНА І ЯРОСЛАВ КУРОВИЦЬКІ.

**ОКРУЖНА УПРАВА ОКРУГИ СУА НЬЮ-ДЖЕРЗІ З ПРИЄМНІСТЮ ПОВІДОМЛЯЄ,
ЩО З НАГОДИ ОКРУЖНОГО З'ЇЗДУ, ЯИЙ ВІДБУВСЯ 27 БЕРЕЗНЯ Ц. Р.
СКЛАДАЄМО НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ “НАШЕ ЖИТТЯ” 1,000 дол.**

*Голова Округної Управи Округи Нью-Джерзі Катерина Воловодюк,
секретар Ольга Тритяк.*

**З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ СКЛАДАЄМО 100 ДОЛ.
НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ “НАШЕ ЖИТТЯ” !
БАЖАЄМО УСПІХІВ У ВАШІЙ ПРАЦІ!**

*91-ий ВІДДІЛ СУА У БЕТЛЕГЕМІ.
Богдана Михайлів, секретарка Відділу.*

**З НАГОДИ ШІСТДЕСЯТЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ НАШОГО ЖУРНАЛУ,
ЯКОГО З РАДІСТЮ ЧЕКАЄМО КОЖНОГО МІСЯЦЯ,
СКЛАДАЄМО 2,000 ДОЛ. НА ПРЕСОВИЙ ФОНД.**

*73-ій ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ.
Голова Відділу Ірена Чабан, секретар Анна Саф'ян, скарбник Лідія Закревська.*

КАМІНЬ ДОВБУША, ДІМ ОЛЕСНИЦЬКИХ

Лише на початку тридцятих років поет-вигнанець Євген Маланюк "відкрив" для себе Україну по той бік Карпат, зв'язавшись уперше вибратися до Львова з Варшави. Але відтоді Галичина, Карпати, Тернопільщина, Волинь стали традиційним місцем, куди поет ненадовго тікав від еміграції, від чужини, куди приїздив на зустрічі з рідною землею. Вже після другого "ісходу" в Нью-Йорку письменник відгукнувся про ті мандрівки з *"історичної перспективи дивлячись"*, чим були для нього Галичина і Львів: *"Коли вже занадто "припікало", бралось потяг і – протягом ночі – на ранок уже чоловік сидів за свіжою кавою у "Віденській", куди на год. 9-10 починав сходиться "пресовий Львів"... Ет, що там згадувати. То була така еміграція, що, властиво, мала до розпорядження західню половину Батьківщини"*.

Маланюк як викладач російської мови у Академії Генерального штабу польської армії у Варшаві мав велику літню відпустку, тож щороку розширював географію своїх подорожей. Рівне, Гребенів, Тернопіль, Заліщики, Колодязне... Безсумнівно, що ті мандрівки не могли не вилитися поетичними рядками.

*Тут спізнені черешні. Дика рожка
Ще квітне, хоч на долах – вже жнива.
О, земле рідна, знову ти жива.
/ я отут, я гість із Запорозжя.*

*Смереки, ялівець, густа трава.
Та Прут шумить. Його не затривожать
Ні хащі, ні камінні бездорожжя,
Ні людські тіні, ні земні слова.*

*Від полонини віє прохолода.
Чим вище, тим трудніш безкрилий крок
Людини. Та зате ж яка свобода
В сих хвилях гір, в срібних нитках річок!
Ще трохи й - майже степовий, неспинний.
Ось в груди вдарить вітер з України.*

1936 рік був напрочуд багатий Україною.

Початок червня поет із сім'єю провів у Моравії, у містечку Кунштаті, в родинному гнізді своєї дружини. А решту літа перебував в Україні, залишивши Богумилу з дворічним Богданком на опіку її матері. Місцем свого відпочинку поет обрав Яремчу, проте затриматися там не довелося.

На третій день після приїзду до Яремчі поета "вирахували" мешканці сусідніх українських вілл в оселі Камінь Довбуша у долині Пруту. Так поет перебрався до вілли Зосі Олесницької, поповнивши досить колоритне товариство відпочиваючих цієї вілли і розташованого поряд Будинку відпочинку письменників та журналістів. Тепер, з відстані часу, варто назвати бодай кілька імен відпочиваючих: це професори З. Храпливий, В. Сімович, М. Рудницький, письменник М. Островерха, літературознавець і бібліограф Є. Пеленський, громадський і політичний діяч Р. Шухевич та інші.

"Старше покоління, – згадує про той далекий рік Оксана Сембай-Галицька, – по обіді чи ввечері провадило цікаві розмови і дискусії, до яких ми, молоді, прислуховувалися з великим зацікавленням. Пополудні ходили ми групами (без різниці віку) на проходи і прогулянки. Ранками відпочивали на пляжі". Запам'яталося їй і нічне сходження на Маковицю, організоване професором З. Храпливим для семи одержимих. Із старших до професора приєднався лише Євген Маланюк. Метою сходження була зустріч сонця. *"Ішли ми з ліхтариками підспівуючи і жартуючи. Хоч гора висока, але не стрімка, і якраз на світанку ми були на її шпилі. За кілька хвилин нас озолотило сонце... А під нами плили хмари – немов стада овечок на полонинах. А потім хмаринки почали підноситися і з-поміж них, немов з вати, виринали, як маленькі іграшки, домики, вулиці і цілі селища"*.

Проте закарбувалися Оксані й особисті зустрічі з поетом. Так вийшло, що сімнадцяти-

річна Оксана стала на цілий місяць не лише супутником Маланюка в традиційних прогулянках, але й довіреною співрозмовницею, якій поет широко сповідався у своїх радощах і бідах.

Спогади про матір, її смерть, втрату Батьківщини, драма розлучення з першою дружиною, що не давала спокою поетові, хоч спливило вже вісім років по тому. *"За цей один місяць в Камені Довбуша я пізнала про Євгена більше, як його дружина. В нього накопив біль на серці, і хотілось перед кимось пожалітися, - згадує Оксана. – А розмови з ним були такі захоплююче цікаві, що я воліла товариство "старшого пана", як моїх однолітків... Він умів так повести конversaцію, що вже ми обоє брали у ній інтенсивну участь. Вмів добирати теми і ніколи не дав мені відчутти, що я інтелектуально стою нижче за нього і що між нами така велика різниця віку"*.

Місяць письменникового побуту в Карпатах сплинув швидко. Проводжали його до потяга мешканці обох пансіонів. Маланюк відкликав Оксану на залізничній платформі від гурту, подарував гвоздику зі свого букету і пообіцяв присвятити їй вірша. Ось так завершилося перебування письменника в оселі Олесницьких у Карпатах. Поет відбув продовжувати літню відпустку до Заліщиків на Тернопільщині. Інші гості з осель роз'їхалися по домівках. І, мабуть, не варто було б і пригадувати цю коротку зустріч поета з юною тернопільчанкою в оселі Камінь Довбуша, коли б вона не мала свого небуденного продовження.

Є. Маланюк таки присвятив Оксані поезію, щоправда, народилася вона лише рівно через два десятиліття в українській оселі Івана та Ольги Кобзарів у Гантері, що в Кетскильських горах у США. Маланюк дуже любив цей мальовничий куточок з гірським потоком, оскільки він багато чим нагадував йому Карпати, тож приїздив на відпочинок до Гантера майже щоліта. Відголоски тієї любови легко прочитуються у тексті згаданого твору, який варто навести повністю, оскільки він досі не друкувався в Україні, а свого часу був розміщений у збірці "Остання весна" (1959):

Оксані Сембай

*Даль карпатськими млами повита
Й, хоч потік булькотить, як Прут,
Феєрія індійського літа
Нагадали: не там, а тут*

*Ти стрічаєш ці скелі і води,
І лісів неозорий пожеар –
Передсмертний спалах природи,
Що палає у заграві барв.*

*/ здається, і майже сниться:
Ось зійти лиш і – з 'явиться враз
Камінь Довбуша, дім Олесницьких
І Оксана на танку. І час*

*Буде знов переможений вічним,
Невмирущим, істотним, як спів?
Що вертається в циклі ритмічним
/ триває над дійсністю днів.*

Тим часом "біографія" цього твору пов'язана не тільки з горами Кетскіл, що пригадали поетові Прут, і дім Олесницьких, і Оксану. На той час письменник вже три роки листувався з Оксаною, яку лиха емігрантська доля занесла аж до Аргентини. Започаткувала листування Оксана з підказки свого чоловіка. Дізналися вони з преси про те, що відомий поет заробляє собі на хліб ліфтером у лікарні в США, і чоловік порекомендував Оксані, зважаючи на її знайомство з Маланюком, написати йому листа, щоб підтримати поета. Так народилося листування довжиною у п'ятнадцять років. Так збереглося для дослідників 167 листів та кілька поштових карток, бо ж Оксана, свідомо того, що листи ті – безцінний скарб, видрукувала їх окремою книгою (власним коштом) у рік 100-літнього ювілею Маланюка (Весна на віки. Листи Є. Маланюка з нашої переписки. 1953-1968. – Детройт, 1997).

Листи продовжили на півтора десятиліття чудове спілкування двох душ, започатковане ще у Камені Довбуша. Спілкування, що вражає відкритістю, глибокою довірою поета до адресатки, що з нею його колись ненадовго звела доля. *"Мила, люба... і т. д. Без кінця! Спасибі за довгожданого листа — він, як завжди, додав мені кисню і – тим – енергії"* (25. 10. 1956). *"Люба і безмежно дорога! От і наслідки: чудовий сонячний і навіть (злегка) морозний день: я почуваю себе на 20 років молодше, сижу, пишу до Вас, а патефон (не зношу радіо) дав мені ілюзію арії Радамеса з "Аїди"... Велика сила молитви, сила духу, що все перемагає – всякі диявольські матерії, всякі сатанізми "атомів" і таке інше... Господь хай нас має в сфері своєї опіки. Господь хай винагородить Вас і Вашу родину. І якщо цей світ не сяко-так трима-*

ється, то лише завдяки сумі добра, що його творять поодинокі праведники – ті, що рятували Содом від заглади, а коли їх забракло, то... А я маю такий скарб, як Вашу ласку, що часом майже компенсує мені брак родини" (02.02.1958). "Мила Оксано! Ви колись замовляли за мене Службу Божу. Мій священник, о. Сабол кудись переїхав (чи його "переїхали"), отже немає до кого звернутися. А Ви завжди якось близькі до церкви. Отже прошу Вас замовити Службу Божу за спокій душі раби Божої Богумили, яка залишила мене й сина увечері 04.10.1963. Це моя єдина, незаступна, найдорожча Дружина. Стан мій такий, що писати про нього не варто. Мушу пережити і якось далі жити, але сенсу жити вже майже немає. Вибачте, що турбую Вас. Видатки Вам згодом заверну. Обіймаю всю родину" (06.11.1963).

Через 27 років після першої зустрічі Є. Маланюк знову побачився із Оксаною. Сембай-Галицькою в Чикаго (двома роками раніше її сім'я переїхала до США), гостював у її родині, а потім знову були теплі й довірливі листи. Аж до останнього, датованого 15 лютого 1968 року, отже за лічені години до смерти:

"Мила Оксано!

Я Вам винен цілий тиждень мовчання бо:

- була жахливо-огидна, якась паралізуюча погода;
- виходив лише на walking на 10 мін.;
- нічого не міг робити...

Від учора щось зрушилося (можже, Valentine-day?) і трохи попустило, та й немає North wind.

Дуже важне:

1- Подайте мені, як до Вас їхати (певно з Detroit?). Яким автобусом?

2. Дайте Ваш телефон, бо десь загубився (як також code на N.Y.).

Мені дуже відповідав би той "вечір".

Лише не знаю, що вони хочать?

Чи 1) поезії?

Чи 2) лекції?

Мені то – без різниці. Як у Вас і у вас в хаті й родині? Цілую. Євген. Чекаю".

Поет збирався на чергову зустріч зі своїми читачами, та прагнув ще раз зустрітися з Оксаною, її родиною. Не сталося.

...2001 року випало мені бути учасником Міжнародного Шевченківського літературно-мистецького свята "В сім'ї вольній, новій", що відбувалося на Івано-Франківщині, та мати змогу милуватися стрімким Прутом, Каменем Довбуша. Із захопленням слухав розповідь про скелю енциклопедиста Карпатського краю та й цілої України письменника Степана Пушика, а в пам'яті зринула відома мені історія зустрічі у цьому чудовому гірському куточку поета Маланюка та юної Оксани Галицької. Тоді й виникло бажання поділитися цим з читачами.

Пригадався мені перед Каменем Довбуша ще один вірш, присвячений пані Оксані, про якого вона сама дізналася лише минулого року (натрапивши на нього в поетовому архіві в УВАН, у США, в Нью-Йорку, я надіслав копію для пані Оксани в Дітройт). Шкода, що оце лише сьогодні читач так запізно зможе вперше познайомитися з подвійним освідченням поета – краю Карпат і дівчині з "вишневиими очима".

СПОГАД

Оксані

Ночі серпанок тьмяний,
Галузки таємний хруст.
Вишневі очі Оксани
І вишні близьких губ.

А Прут шумить таємничо.
А ліс таємничо снить.
І що ж це співає і кличе
Мить, як вічність, чи
вічність, як мить.

1956

Леонід Куценко – професор катедри української літератури Кіровоградського педуніверситету.

ПРОФЕСОР АСЯ ГУМЕЦЬКА

Раз добром нагріте серце вік не прохолоне!

(Т. Шевченко)

Пригадую, як перед від'їздом до Америки кілька моїх знайомих, які побували в Америці завдяки різним програмам наукового та культурного обміну, радили: тільки приїдеш – знайди Асю Гумецьку, вона тобі обов'язково допоможе. Розповідали, що ця жінка є приступною і приємною у спілкуванні і що досить написати їй електронного листа, вона неодмінно відгукнеться і буде рада новому знайомству.

Одразу по приїзді до Ан-Арбора трапилась чудова нагода познайомитися з професором Гумецькою. Мене запросили на засідання 50-го Відділу Союзу Українок Америки, членкою якого є Ася Гумецька. Мабуть, ніколи не забуду тієї хвилини, коли Оксана Гейц, тодішня голова Відділу, представила мене Асі Гумецькій.

У відповідь пані професор подала мені руку і сказала: „Ася”. Щиро зізнаюсь, що сподівалася почути щось офіційне, як-от: „доктор Гумецька”. Однак це мене зовсім не розчарувало, а, навпаки, налаштувало нашу розмову на невимушений і товариський лад. І ми вже, як давні приятельки, розмовляли про останні події в Україні, про правописні проблеми, про культурне життя в діаспорі.

Наші дружні стосунки з Асею Гумецькою з часом міцніли. Переважно я телефоную пані Асі, маючи потребу у дружній пораді чи підтримці.

І вона завжди охоче прислухається до моїх потреб, і допомає і словом і ділом. Доводилося їй переглядати стоси книг у пошуках потрібних мені матеріалів, не раз позичати книги зі своєї бібліотеки, і перечитувати мої українськомовні статті, і редагувати мої тексти англійською мовою, і писати рекомендаційні листи, і телефонувати своїм приятелям на моє прохання... Часом ловила себе на думці, що мої питання є тільки приводом, щоб зателефонувати пані Асі. Насправді ж хотілося просто поговорити з цією доброю і мудрою людиною.

Чуйність і людяність Асі Гумецької зачаровують усіх, хто має нагоду познайомитися з цією незвичайною жінкою. Вона не шкодує свого часу і зусиль, коли йдеться про інших. Не так давно ініціювала збір коштів на операцію для київського професора Оксани Кобилецької, передала українські підручники новосибірському шанувальнику української мови (даруйте, що не пригадую його прізвища), підтримала молоду івано-франківську поетесу Нелю Романовську публікацією її віршів та власною передмовою у „Нашому житті”... А скільки добрих справ залишилося поза увагою, і ми про них ніколи не дізнаємося, бо не така людина Ася Гумецька, щоб очікувати винагороду за вчинене добро.

Думаю, не помилюся, коли скажу, що повагу до людей та щире вболівання за їхні долі Ася Гумецька перейняла від своїх батьків – Сергія Пилипенка та Тетяни Кардиналовської. Сергія Пилипенка, національно свідомого українського письменника, організатора і голову Спілки селянських письменників „Плуг”, розстріляли у березні 1934 р. Але незнищенна правда про цю талановиту й чесну людину промовляє до нас зі спогадів його сучасників та недавно оприлюднених матеріалів. З них ми дізнаємося не тільки про вагомий внесок письменника у літературне та культурне життя 1920-1930-х рр., але й про його щедрі і лагідні вдачу, про те, що молоді плужани шанобливо називали свого наставника „папашею”.

Чимало поневірянь випало на долю Тетяни Михайлівни та її дочок, Асі та Мірталі, після арешту і загибелі Сергія Пилипенка. „Політично неблагонадійну” родину більшовики вислали до Росії. Під час німецької окупації Тетяна Михайлівна з молодшою дочкою Мірталою вирушають до Австрії, куди фашисти забрали Асю на примусові роботи. Далі – Італія, Англія і, нарешті, Америка. За найтяжчих обставин Тетяна Михайлівна чинила опір усілякій неправді і підтримувала у скрутні рідних, знайомих і незнайомих – усіх, кому потрібна була допомога. Про долю цієї світлої і мужньої людини ніхто не напише краще, ніж вона сама. Прочитайте спогади Тетяни Кардиналовської „Невідступне минуле” (Київ-Нью-Йорк, 1992). І, можливо, тоді, як і я, відчуватимете батьківську незриму присутність в усьому, що роблять Міртала Кардиналовська, скульптор і поетеса, і Ася Гумецька, літературознавець, перекладач і педагог.

Любов до художнього слова та ґрунтовне зацікавлення мовами визначили долю Асі Гумецької. Після здобуття ступеня бакалавра з французької мови обдарована студентка вступає до Гарвардського університету вивчати слов'янські мови і літератури. Широке коло її наукових інтересів формувалося у винятковій академічній атмосфері, за участі найвидатніших славістів, серед яких були Дмитро Чижевський, Юрій Шевельов та Роман Якобсон.

Наукові праці професора Гумецької є вагомим внеском у прикладну лінгвістику, теорію літератури та лінгвопоетику. Широке визнання здобули її роботи, присвячені викладанню української мови як іноземної. Зокрема, підручник “Modern Ukrainian” витримав 4 видання і вважається одним із найкращих у діаспорі.

Успіх цієї книги не випадковий. Десятиріччями авторка випробовувала традиційні та нетрадиційні засоби навчання та розробляла власну методику навчання слов'янських мов, викладаючи різні курси з україніки та русистики у Мічиганському університеті (University of Michigan). Уболіваючи за розвиток рідної мови серед дітей українських емігрантів, професор Гумецька вчителювала в суботній школі українознавства в Ан-Арборі, а також була її директором (1964-1971). Свій багатий педагогічний досвід вона втілила у низку посібників з української мови для студентів-іноземців (частина – у співавторстві з Катериною Довбенко та іншими авторами), а також описала на сторінках науко-

вих і популярних журналів.

Ведучи розмову про Асю Гумецьку, неможливо не згадати поетичний бік її особистості. З якою увагою вона ставиться до слова! Скільки поезій та пісень знає напам'ять! Як цікаво вона розповідає різні історії зі свого життя! Слухала б її годинами! І з такою ж цікавістю пані Ася прислухається до своїх співрозмовників, бо шукає одвертого і вдумливого діалогу, бо не байдуже, що думає співрозмовник з того чи іншого приводу. Мабуть, це прагнення до діалогу, а ще необхідність поділитися радістю своїх наукових відкриттів спричинилися до написання статей про творчість Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки, Богдана Бойчука, Яра Славутича, Миколи Рябчука... По обидва боки океану шанувальники художнього слова читають її поетичні переклади українською, російською та англійською мовами. Зростаючи у письменницькому оточенні, вона знає, який великий вплив може справити на молодих людей безпосереднє спілкування з мистцем, тому неодноразово запрошувала до Мічиганського університету визначних письменників та діячів української культури – Ліну Костенко, Оксану Забужко, Миколу Жулинського, Миколу Рябчука, Юрія Винниченка...

Поширюючи українську мову й культуру у світі, професор Гумецька віддає чимало часу й зусиль громадській роботі. Вона обіймає керівні посади у кількох професійних організаціях: УВАН, Науковому Товаристві імені Т. Шевченка, Американській Асоціації Українських Університетських Професорів та деяких інших. Кілька десятиріч сумлінної праці стали її вагомим внеском до Ан-Арборського відділу Союзу Українок Америки. У 1966-1972 рр. вона була головою Відділу, 12 років – культурно-освітньою референткою, а також 10 років – пресовою референткою. Ім'я Асі Гумецької добре відоме читачам “Нашого життя”, бо запам'ятовуються її статті пильною увагою до обраної теми та глибинним проникненням у суть описуваного.

Не маю сумніву, що читаючи ці рядки, колеги, друзі чи знайомі Асі Гумецької пригадають чимало славних моментів з її біографії. І чи не є це найвищою нагородою, коли твоя праця знаходить відгук у долях і помислах інших людей?

Многі літа Вам, професоре Гумецька! Ваш приклад спонукає нас так само віддано і завзято працювати на славу України.

ДЕРЕВО РОДУ, ЖИТТЯ...

Було це в шістдесятих роках. Поет Петро Засенко якось питає:

- Ви бачили купальського Дуба?

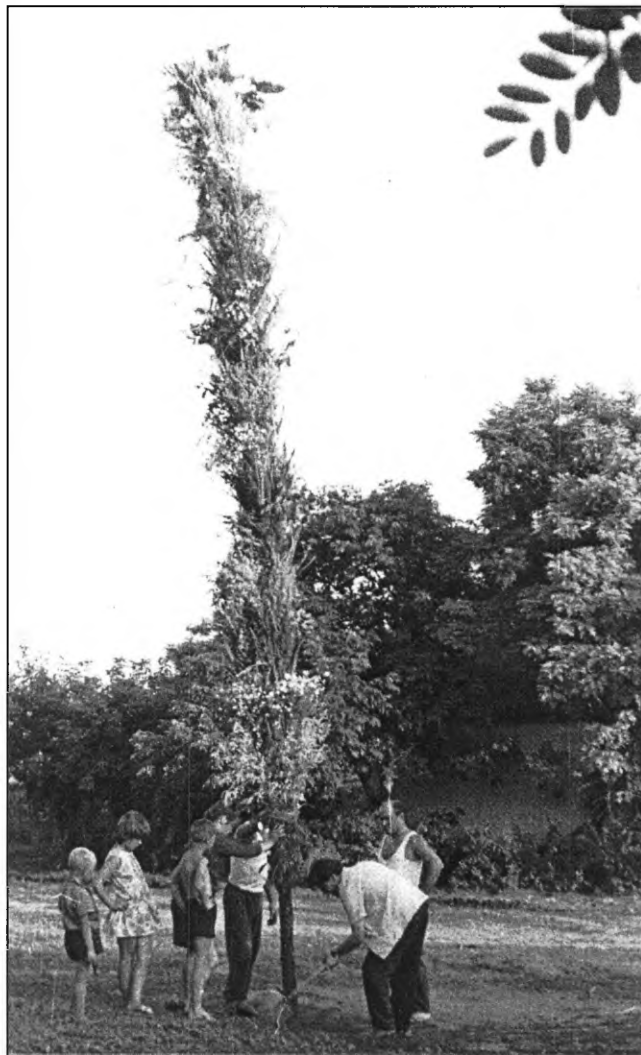
- Дуба? Вінки, вогнище, папороть...

- Ні, саме Дуба!.. Хто не бачив, гайда зі мною в Любарці – побачите.

Тоді мені любарецький Дуб, скажу вам, був за найбільше відкриття світу. Може, й не за всіма правилами звичаю відбувався купальський ритуал, але люди пробудилися, ожили, коли почули, що на Засівському кутку ставлять Дуба. Нарешті! Слава Богу!.. І ввечері до того Дуба зійшлося чимало людей – і співали, й танок водили (аж незвично!), і святкували. І раділи – усе-таки спам'ятали Дуба...

То увечері. А вдень ми з Петром Засенком, його сестрою Поліною та свояком Михайлом і мою сестрою Олею сходили в леваду, назбирили квітів усяких, тими квітами обвинули знизу догори довжелезну щоглу (метрів десять завдовжки), а на самісінькім вершечку – соняшник, мов корона золота (саме перший зацвів). Викопали глибоченьку ямку, гуртом звели Дуба та й поставили. Оля й Петро тримали, а я загортав землю. Петро ще й притоптував – утрамбовував, щоб міцно Дуб стояв...

А дівчата й жінки вистелили під тим Дубом – зеленими променями татар-зілля вусебіч від стовбура. А діткам так і хочеться тупнути босоніж по килиму цьому... Та й усі тепер роззуваються, таночок водять, співають. А молодіці й вареничків несуть. Пахне татар-зіллям, канупером, любистком, м'ятою і... варениками. А баба Настя (Петрова мати – Дика Настя) розкажує всім, як раніше Дуба ставили, як його справляли. Для дівчат і хлопців це найчарівніше, найтаємничіше свято було. Ото зів'ють Дуба, уквітчають, приберуть рушниками. На кожному ж кутку – свій Дуб. Один від одного краший. Навколо Дуба хлопці й дівчата за руки поберуться та й ходять співають... А тоді ж ніби порозходяться. Ніби. Бо хлопці тепер полюють – аби рушника чи ще щось там із Дуба непомітно взяти. А дівчата стережуть. Кмітливість, хитрощі, змагання, дотепи, викупи... Веселість і сподівання – на хліб, на врожай, на щастя, на добру дорогу Сонця, на міцність дерева роду, дерева життя.

Купальський дуб (шістдесяті роки ХХ ст.).

Фото Дмитра Чередниченка

Усе цієї ночі чарує, зціляє, ошчасливлює, надихає... Єдиної цієї купальської ночі.

– А яких пісень співали, яких пісень! – згадує і Галина Засенко, далека родичка баби Насті. – Цілу ніч співали, гуляли. Боже борони, щоб горілка була. Співали, танцювали, розважались. Бо знали: і ті квіти на Дубі, й рушники, і Сонце (соняшник) усіх оберігали – весь гурт, весь куток, усю громаду... Іноді й іконку на Дуба чіпляли. І стояв той Дуб від Івана до Петра (29 червня за ст.ст.). На Петра знов коло нього веселилися, а тоді гуртом усі “валяли” – тобто витягали, квіти-зілля розбирали додому й мили голову, щоб не боліла.

Верховне Сонце (соняшник) на Світовому дереві – найвища точка літнього сонцестояння. Небесне світило спирається на священне дерево Землі... І панує над світом. І ніщо йому всякі демонічні (нечисті) сили. Їх біля любарецького Дуба зовсім не існує...

Митрополит Іларіон писав, що “почитання дуба загальновідоме”. А далі в нього читаємо: “Початковий Літопис (ПСРЛ I.263) подає, що поляни приносили жертви “рощенієм”, цебто рослинами; те саме твердить Єпископ Кирило Турівський XII віку, а також і Літопис Густинський (ПСРЛ II.234,257). Вказівками на стародавнє шанування дерева в нас позоставили й такі обрядові речі, як весільне вільце, купальське деревце, биття вербою у Вербну суботу й т. ін., усе звичаї дуже давні”, (Тут ще варто зважити його свідчення: “З приходом Християнства Купайло поєднався зо Святом Івана Хрестителя 24-го червня, і став Іваном Купайлом”).

Етнографів Лідії Артюх якось пощастило на Переяславщині сфотографувати майський явір (або просто явір), який ставлять на Зелену неділю... Галина Бондаренко зафіксувала в Краслянах Прилуцького р-ну на Чернігівщині віху, що її вбирали квітами, стрічками, а зверху ставили ляльку. Під віхою стелили лепехою (татар-зіллям) і веселились. Теж на Зелені Святки... Дехто вважає, що Зелені Святки й Купала входили колись до одного циклу – Русалій. Як-де замість дуба чи явора вбирають Мо(а)рену, Купайлицю, гільце, вільце... Але, звичайно, Дуб – архаїчніший за гільце. Етнограф Галина Бондаренко підказує, що в європейських народів також спостерігається релікт Світового дерева в купальських обрядах. Скажімо, в Скандинавії беруть соснову жердину, прикрашають хвоею та гірляндами з зелені й квітів, зверху – опудало півня (чий крашій!). У Британії ставлять березу. В Іспанії ясен або дуб вкопують під вікнами своїх наречених. А ось на шведському знімку бачимо: чоловік у капелюсі разом із дітками (дівчатками?) в'ють майстонг. За словничком

поруч – жердина з вінками із листя та квітів, що ставлять на Івана Купала. У тексті тут же (за матеріалами шведської преси) пишуть: “З давніх-давен у Швеції святкують середину літа – тоді вдягаються в чудове національне вбрання, всюди багато музики й танців. 23 червня збирають квіти й листя і прикрашають ним довгу жердину – майстонг і ставлять. Коли смеркне, заходжуються танцювати навкруг цієї жердини з квітами й листям. День Середини літа святкується на спомин про Івана Хрестителя” (Переклад зі Шведської – Галини Кирпи). Тобто – те саме Івана Купала, свято на честь Сонця (пізніше – й Івана Хрестителя), що в нас відзначають 23-24 червня за старим стилем. У литовців воно називається Йонінес, у латвійців – Ліго. І справляють його в ці ж числа за новим стилем. І поклоняються богам дуба, грому і дощу Пяркунасові (на думку деяких дослідників – і сонця). Про дуба, який цвіте напередодні святого Іоанна, знаходимо в дослідженнях відомого англійського дослідника Джеймса Джорджа Фрезера.

Цікавий мотив уловлюємо в нашого невтомника Олексі Воропая: “Щодо нашого купальського гільця (або вільця), то ми знаходимо щось подібне аж в Індії, де хлопці й дівчата несуть у село молоде деревце “корма”, ставлять його на площі посеред села й оздоблюють шматками барвистої матерії або папером, а потім танцюють і бавляться навколо нього”. А в Любарцях на Бориспільщині – не гільце, а цілий Дуб! Надійний, розкішний, коронований (соняхом), убраний рушниками-оберегами. Рідний. Прадавній... У ньому ще багато чого можна вчитати про наше глибинне, важливе, сутнє...

... От скільки роздумів викликав спогад про те, як ми на Засівському кутку ставили колись Дуба. І сумно стає, коли бачиш тиражовані “плигання через вогонь та з мосту”, підкопчені чорним димом з машинних скатів... Усе-таки обряд любить ту землю, на якій він народився. Недаром кажуть: кожен край має свій звичай.

Піддалися нищівному впливові часу кленові мости, дубом вимощені, чи камінням вибукувані, а чи смолою залляті дороги, навіть ріки змінили свої русла, і лише польові стежки ті самі, що були в роки мого дитинства. Затоптані тисячами-тисячами ніг незліченних поколінь, вони не розпилюються у суховії, не розмокають у сльоті. Вони – незнищимі.

Не коліть їх „шпильками” і не тавруйте фабричним знаком каучукової підошви. Зніміть взуття і підіть ними босо. Ви ж вступаєте у храм свого дитинства.

Ірина Вільде. „Окрушини”. Радянський письменник. Київ. 1969

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXI

JULY-AUGUST 2004

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

Happy 4th of July America!
Happy 13th anniversary of Ukraine's independence!

From the Desk of the President

Remembering Ronald Reagan

America has recently bid farewell to former President Ronald Reagan, an honorable and decent human being who will be remembered by this nation as a leader whose optimism and courage made us proud to be citizens of the United States. In a political environment often populated by mere politicians, President Reagan was a statesman. A good friend to the American-Ukrainian community, he understood the nature of the Soviet regime and recognized it as an evil empire that trampled on human rights and human dignity. It was during his tenure as president of the United States that the walls finally came down, and it was his strong belief in what is right that made this possible.

Most of us watched the funeral ceremony for the former president on television. It was an unforgettable ceremony, a patriotic tribute to a true patriot who loved his country and served it well. We were touched by the solemn music and by the eulogies that attested to his generosity and his far-reaching interests. We were touched by the sight of the former president's horse following the casket, an empty saddle and boots turned backward in the stirrups, reminders of his love of the natural splendor of the West in which he chose to make his home.

The statements that were made by distinguished speakers of different faiths at the funeral were especially moving. Faith in God has played an important role in the history of this country. While the First Amendment of the United States Constitution provides for the separation of church and state, our Constitution also provides each individual with religious freedom and the right to worship. This right has been upheld in the United States for more than two hundred years and many of our strongest presidents had strong religious beliefs that shaped their character and helped them make decisions that were just and moral in difficult times. It is a tradition that hails back to George Washington. At the end of his swearing-in ceremony, the nation's first president added, "So help me God." It is a tradition that is practiced in the United States by citizens of all creeds and is reinforced even by secular symbols of this great country. When the United States began to print its own currency, the words "In God we trust" appeared on the bills. The words remain on the country's currency to this day. For President Ronald Reagan, as for many of his predecessors, these were words to live by.

We mourn his passing and we express our sincere condolences to former First Lady Nancy Reagan and to the president's children.

Saluting Jack Palance

I would like to end this month's message with a tribute to another American, one who is also a Ukrainian-American, and who, like our former president, shows that belief in one's convictions should not be sacrificed to expediency.

Motion picture star Jack Palance was born Walter Palahniuk in Lattimer, Pennsylvania. He has appeared in more than fifty Hollywood films and has won an Oscar for his starring role in *City Slickers*.

I had the honor of meeting Mr. Palance in 1986, the year he was named "Ukrainian of the Year" by the Ukrainian Institute of America. That year, I was serving as General Chair of the Institute and in this position, it was my privilege to present to Mr. Palance, on behalf of the Institute, a ceramic figure of a bandurist. Presenting the statue, I said to Mr. Palance that it is the Institute's version of Oscar.

In extending his thanks for being named "Ukrainian of the Year," Jack Palance reflected on a congratulatory message he had been sent by President Ronald Reagan, stating that "a note of recognition from Ronald Reagan to all 50 million Ukrainians, not just Jack Palance, would be marvelous." His words would be prophetic. All of us will remember Ronald Reagan as the president who recognized the plight of those 50 million Ukrainians suffering under Soviet domination. We will always remember his efforts on their behalf.

Today I am honored and deeply touched to have had this opportunity to take part in the ceremony during which Jack Palance was named Ukrainian of the Year. I knew at the time that Mr. Palance was an American patriot who loved his Ukrainian heritage. Little did I know, however, that this distinguished figure also has kozak's blood in his veins. Recent events show that Mr. Palance deserves to be named Ukrainian of the Century.

In April of this year, at the culminating event of the Pacific Design Center in West Hollywood celebrating Russian contribution to the world of art, cinema, theater, and music in Los Angeles, Jack Palance was to be presented with an award. As he was introduced, Mr. Palance said, "I'm Ukrainian, not Russian. I feel like I walked into the wrong room by mistake. I think that Russian film is interesting, but I have nothing to do with Russia or Russian film. My parents were born in Ukraine. I'm Ukrainian. I'm not Russian. So excuse me but I don't belong here. It's best if we leave."

The UNWLA salutes Mr. Palance for his response, for his courage, and for his adamant refusal to allow others the right to misrepresent his ethnic roots. In one of his poems, our beloved Taras Shevchenko admonished us "svoho ne tsuraytis" (do not deny your own), and we are proud that Jack Palance did not. Mr. Palance, you are a hero.

As we continue to celebrate the 60th anniversary of Our Life, we are pleased to share with you another article from 1944. Written by Annette L. Kmetz, who was UNWLA Chair of Public Relations, it underscores the fact that UNWLA leaders of the time were politically astute women who understood the importance of cultivating and nurturing good relations with the American public, political figures, the media, and other organizations. It is a policy that is encouraged by UNWLA leaders of the 21st century and is upheld by branches that host meetings, seminars, presentations, and exhibits that educate the general public about Ukrainian Americans and about Ukraine.

Public Opinion and the Ukrainian Problem

A fine example of how the American people and America's government leaders can be constantly reminded of the fate of forty-five million Ukrainian people and their country, was excellently demonstrated in the exchange of letters between our editor, Mrs. C. Olesnicki, and Congresswoman Clare Boothe Luce. These letters, which were recently printed in *Our Life*, show that we can make a difference.

It is through such communication that the eyes of the post-war politically ambiguous person will be kept open and through such activity that God's merciful will might be guided to undo the horrible injustice done to the Ukrainian people for so many centuries, including the past twenty-five years.

Forging strong relationships between members of Soyuz Ukrainok and leading American civil, cultural, and political women's organizations in all cities and states is most desirable and essential. Through such associations, friendship and understanding can be cultivated and action can be taken through proper channels whenever it is necessary to bring out into the open matters regarding the circumstances of the Ukrainian people.

For 1944 and 1945, the agenda of the Ukrainian National Women's League of America should be directed at forming and strengthening ties with all local and state representative and U.S. Congressmen. Furthermore, articles about the activities of our branches should be submitted to local American newspapers, for it is common knowledge that an organization is best known and recognized by its activities. Publicity gives our organization credibility, and this helps us achieve our goals, one of which is to provide accurate information about Ukraine.

UNWLA To Participate in 2004 Combined Federal Campaign CFC # 2669

Washington, D.C., June 25, 2004

The **Ukrainian National Women's League of America (UNWLA)** will participate for the first time this year in the U.S. Office of Personnel Management's **Combined Federal Campaign (CFC)**. The UNWLA is now a designated participant in the CFC and will participate as a National/International Organization in the 2004 campaign.

The Combined Federal Campaign (CFC) is the annual fund-raising drive conducted by the Federal government for Federal employees each fall. Federal employees, including military personnel, raise millions of dollars each year through the CFC, thereby benefiting thousands of non-profit charities. Federal employees are encouraged to designate their charitable donations to an organization participating in the CFC.

Iryna Kurowyckyj, president of the UNWLA, urges all Federal employees of Ukrainian descent who are committed to preserving the cultural values of their heritage to designate **UNWLA #2669** when making their annual payroll contribution pledges later this year. Federal employees, their families, and friends are also encouraged to urge other Federal workers to do likewise:

"This campaign is an excellent opportunity for the thousands of Federal employees of Ukrainian descent to support the cause of preserving the cultural values of their Ukrainian heritage. The funds that are raised will go towards:

- Promoting Ukrainian national identity and cultural heritage
- Informing the American public about Ukrainian culture, including Ukraine's literature, art, ideals, and aspirations
- Providing financial assistance to Ukrainians within and outside the United States, specifically through humanitarian aid, educational studies, and research in Ukrainian history and culture
- Forging effective alliances with other Ukrainian, as well as American and international, organizations for educational and charitable purposes
- Supporting the Ukrainian Museum in New York City."

Ukrainian-American Federal employees now have a unique opportunity to materially boost their efforts in promoting Ukraine's great heritage by designating the Ukrainian National Women's League of America **#2669** during the 2004 Combined Federal Campaign.

Questions and requests for further information may be directed to Oksana Xenos, UNWLA Parliamentarian, at ooxenos@cs.com.

Born To Live

by Nelja Romanovska

They say that childhood is something shiny and carefree, a world like a colorful fairytale. That is what people say, and I must take their word for it. As for me, I never knew such a fairytale.

I was born into a family where peace was unknown, save perhaps at night when everyone was asleep. My parents quarreled all the time, their quarrels often leading to blows. After school, I would hang around with my schoolmates and follow them to their homes just to avoid going to my own. When I turned nine, my parents were divorced, but, as it turned out, this was not the greatest tragedy of my childhood.

One morning, I woke up and went into our yard to greet the bright sunshine. Mother was doing laundry. Suddenly, she screamed and fell on a gooseberry bush. I thought she was doing it as a joke for she loved to joke. But why the gooseberry? It was prickly.

I ran to her, grabbed her hand, stroked her face. The dearest person in world to me was shaking in convulsions. Just then, something hit me and jarred my body from head to toe. I realized it was an electric current. It had burned my mother, but I was still alive. People came running. Someone pronounced the dreadful verdict: mother was dead.

Sometimes, that is what happens in life: you are sleeping, then you wake up and everything seems to be normal again, but suddenly that "everything" is no longer there, and your entire life is turned upside down. That's what happened to me. I did not want to live. I couldn't imagine living without my mother; I wouldn't know how. Neither screams nor tears could alleviate my pain.

I jumped to my feet and ran to the house—I wanted to grab a knife and kill myself. Life without her was unthinkable, and I didn't need it. I barely reached the hall way, fell on my knees, sobbing, and began to pray, asking Heaven how to live without my mother. That terrible moment was the first time I turned to God for help.

I had an older brother. He was doing military service, but after my mother's death, he was discharged and became my legal guardian. It is said that grief unites people, but it didn't unite us. The tragedy of my mother's death affected his psyche; he became nervous and irritable. He beat me every day and my bruises were the outward sign of his aggression against the whole world. Several times, I attempted to end my life by committing suicide, but I never succeeded. Today I know why: God's mercy toward a nine-year-old child is unbounded.

And later on . . . later on I kept began to wander around churches begging for assistance. Still later, my brother went abroad, leaving me, a fifteen-year-old teenager, all alone. I attended a religious service held by pentacostal evangelists. I went to confession. I looked for answers.

I had no means of supporting myself, so I felt that the only thing left for me was to enter a boarding school for orphans. This, I thought, would make things easier. An orphanage, however, is like a small prison with its own brutal laws of survival of the fittest. I survived while my girlfriends succumbed and were raped. I was never touched in that way for I always felt God's protective hand over me. During those times, He was very real to me. I would lock myself in a room and touch His garments with my youthful tears. I always felt His close presence and sometimes not an hour would pass without my prayers being answered. It was as if I cried on His chest and He wiped my tears with His fatherly hand. In those years, I didn't know what he was like, what the Bible taught, or what the spirit world was all about. I just accepted Him as He appeared to me. I loved Him with pure, youthful, unconditional love. The affection and tenderness that Jesus offered me then was the greatest I had ever experienced.

I will skip the details of the experiences of my life in the orphanage—they no longer matter—but all that time I felt God's protection and I loved Him, not out of gratitude but simply because He was with me. Is there a reason we love our parents?

Several years have passed. Everything I dreamed of and prayed for has come true. But dreams never end, just as God's mercy for us never ends. For me to believe is easy; I don't know another way.

Today I am a university graduate. I am the author of several scholarly articles and a collection of poems I have called "Heaven Is in My Heart." I have written for the local press and have been featured in an American journal, *Our Life*. My poems have been recited over the radio. God has given me a beautiful family—a loving husband and a wonderful little son. I am happy. I owe everything to His mercy. What is behind me was my earthly terrain; now I travel toward the stars to eternal life.

This story, originally written in Ukrainian, was translated by Assya Humesky (UNWLA Branch 50 of Ann Arbor, Michigan). It was forwarded to Our Life by Ms. Humesky with a note explaining that the author, who lives in Ivano-Frankivsk, Ukraine, has had a longstanding relationship with members of Branch 50 who have contributed to her development as a poet and published writer with scholarship funds over the years. Ms. Romanovska's story was previously published in Ukraine.

Breast Pain: Should You Be Worried?

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

Although current awareness of the importance of breast evaluation is at an all time high, many women who experience breast pain fear the worst. Because an informed patient is a better patient, knowing something about possible reasons for breast pain may be helpful. For one thing, it may help alleviate some anxiety.

The most common symptom presented to the physician for a breast problem is pain. Breast pain as well as lumps are quite common and do require evaluation. After all, your body is letting you know about a problem.

The discomfort may be an occasional twinge; it may be a general soreness or stabbing sensation. It may be fleeting or constant. The pain may be unilateral or bilateral, radiating to other areas including the arm.

There are three categories of breast pain: those associated with the menstrual cycle, those not associated with the menstrual cycle and pains in the chest that seem to be in the breast but are not.

Pain associated with a menstrual cycle is obviously more common in younger women. Bilateral pain is common during the premenstrual time frame. It usually presents itself as a sore feeling or heaviness. Pain not related to menstrual periods typically occurs in women over forty years of age and is usually unilateral, producing a sharp, burning sensation. These are commonly are caused by cysts or noncancerous le-

sions. Pain not related to the menstrual cycle can be caused by ill-fitting bras, injury, exogenous ingestion of estrogen, and weight gain. Women who contract shingles sometimes feel breast pain before the typical rash appears.

The most important factor to remember about breast pain is that it can be one symptom of a relatively rare form of inflammatory breast cancer (IBC). Pain is the first sign of IBC. The cancer is associated with a discoloration and dimpling of the skin referred to as peau d'orange because of its resemblance to an orange. This is an aggressive form of cancer that does not necessarily show up as a palpable lump.

Statistically speaking, breast cancer is diagnosed within six months in 11% of women with lumps and 2% of women with unilateral pain. Pain is the sole symptom in only 9% of cancers. All breast pain abnormalities should be addressed with your physician for clinical evaluation, imaging (mammogram and/or sonogram) and even for biopsy, if deemed necessary. Referral to a specialist is often needed. Disconcerting facts show that 80% of women with breast cancer have no family history of breast cancer. It is important to seek professional advice early. If there is nothing wrong, you will sleep easier. If something turns out to be serious, it can be treated early and early detection is important for a good prognosis.

Call for manuscripts

The UNWLA is an organization that offers its members an opportunity to share and exchange ideas on a variety of subjects, ranging from domestic issues to financial issues to vacation planning. In recent issues of *Our Life*, we have published several articles that have hopefully provided our readers with some helpful tips on dealing with difficult or complex day to day life experiences. We are inviting UNWLA members to share with others similar "how to" articles. What may be simple or matter of fact to you may be difficult or unfamiliar to someone else, and your hints or tips will be much appreciated. Share your expertise! Please forward your articles to English language editor Tamara Stadnychenko c/o UNWLA headquarters. We ask that all contributors include a telephone number to allow us to acknowledge submissions and verify information as needed.

Safety First: Eight Simple Rules

We live in a complex world, a world that sometimes unfortunately brings us face to face with dangerous people or dangerous situations. Knowing some basic tips for protecting yourself in such situations can save your life and we are grateful to Olga Trytyak for sending the following safety tips to share with our readers.

Please take the time to read this. I know you are smart enough to know these pointers, but there will be some that will make you think, "Hmm. I must remember that." After reading this, share it with someone you care about. These tips are intended for women, but are also important for men who love their mothers, wives, sisters, and daughters. Make copies and send this to any woman you know that may need to be reminded that the world we live in has a lot of crazies in it. **IT IS ALWAYS BETTER TO BE SAFE THAN SORRY.** (And better paranoid than dead).

1. Tip from Tae Kwon Do: The elbow is the strongest point on your body. If you are close enough to use it, do!
2. Tip from a tour guide in New Orleans. If a robber asks for your wallet and/or purse, **DO NOT HAND IT TO HIM.** Toss it away from you. Chances are that he is more interested in your wallet and/or purse than in you and he will go for the wallet/purse. **RUN LIKE MAD IN THE OTHER DIRECTION!**
3. If you are ever thrown into the trunk of a car, kick out the back tail lights, stick your arm out the hole, and start waving like crazy. The driver won't see you, but everybody else will. Someone will notify the authorities.
4. **ALWAYS** take the elevator instead of the stairs. Stairwells are horrible places to be alone and the perfect crime spot.
5. As women, we are always trying to be sympathetic. **STOP IT!** It may get you raped or killed. Ted Bundy, the serial killer, was a good-looking, well-educated man, who **ALWAYS** played on the sympathies of unsuspecting women. He walked with a cane, or a limp, and often asked "for help" into his vehicle or with his vehicle, a perfect ploy for abducting his next victim.
6. A few notes about getting into your car in a parking lot or parking garage:
 - Be aware: look around you, look into your car, at the passenger side floor, and in the back seat.
 - If you are parked next to a big van, get into your car through the door that is farthest away from the van. Most serial killers attack their victims by pulling them into their vans.
 - Look at the car parked on the driver's side of your vehicle, and the passenger side. If a male is sitting alone in the seat nearest your car, you may want to walk back into the mall or the building you work in and ask a security guard or police officer to escort you back out.
 - Many women have a tendency to get into their cars after shopping, eating, working, etc., and just sit (balancing their checkbooks or making lists, etc). **DON'T DO THIS!** A predator may be watching you, and this is the perfect opportunity for him to get into your car on the passenger side, put a gun to your head, and tell you where to go. **AS SOON AS YOU GET INTO YOUR CAR, LOCK THE DOORS AND DRIVE AWAY.**
7. If a predator has a gun and you are not under his control, **ALWAYS RUN!** The predator will only hit you (a running target) 4 in 100 times. Even if you are hit, the shooter is unlikely to hit a vital organ. **RUN.**
8. The Crying Baby. In a recent television program (*America's Most Wanted*) profiling serial killers in Louisiana, the following warning was mentioned. Police officers suspect that a serial killer has recorded a baby's cries and is using the recording to coax women out of their homes at night. Several women have reported hearing a crying baby near their homes late at night, suggesting that this theory may be true. While most women have a tendency to respond to a baby's cries, be aware that doing so can put you in great danger. Do not open the door. Call the police.

Giving and Receiving

In June, we received a letter from Julia Stoiko, president of UNWLA Branch 58 (Olena Teliha) of the Detroit Regional Council. The letter was filled with news about recent and upcoming branch activities; enclosed was an annotated clipping of an article and a bookmark. It was an interesting combination, a representation in microcosm of what the UNWLA is about: giving and receiving.

The bookmark is about volunteering. There is a short poem by some anonymous writer who captures the spirit of volunteerism with a few brief words: "I'm there when spirits need a lift . . . I hold the hands of those in pain . . . my presence here provides relief." Simple words that describe small deeds that often make a big difference to someone.

Mrs. Stoiko begins her letter with a description of giving. On the first Thursday of every month, members of Branch 58 attend liturgy at a local nursing home with several Ukrainian patients and residents. The liturgy is celebrated by clergy from the Immaculate Conception Catholic Church and St. Josaphat's; branch members sing responses and visit patients, bringing gifts during the Christmas and Easter holidays. It was branch member Joanna Kulchesky who arranged for services by Ukrainian priests, a thoughtful way to bring comfort to those in need of comfort.

The letter goes on to report about other branch activities, each of them focused on volunteering time or money or encouragement or moral support to others. It also mentions that two of the branch members have recently achieved a milestone: 50 years in the UNWLA. They are Jean Fitzsimmons and Olga Halushka, and each will soon be receiving a pin to mark the anniversary, a small token of appreciation and respect, a badge of honor reserved for those who have contributed their time and talents to the UNWLA for half a century.

The clipping was a write up about another Branch 58 member, Olga Dubriwnyj Solovey, who recently received the Warren (Michigan) Cultural Commission Fine Arts Award, presented in recognition of her contributions to the community in the field of music. In a brief note typed below the article, Mrs. Stoiko writes that Olga Solovey "has been Br. 58 secretary for some years, and is always willing to have her Zoloti Dzvony Ukrainian Village Choir perform during the annual senior residents' picnic."

The letter, which was addressed to the English language editor of *Our Life*, closes with the following: "I encourage all of our members to read *Our Life* . . . many thanks." It made this editor's day.

Acknowledgments

In the March 2004 issue of *Our Life*, we published a review of "Who We Are: Ukrainian Catholics," contributed by Theodora Turula. We recently received a letter from Slavomyr Pihut, the editor of the book, and the Immaculate Conception Anniversary Committee (Palatine, Illinois) under whose auspices

the book was published, thanking us for printing Ms. Turula's review. A check in the amount of \$60, designated for *Our Life Press Fund*, was enclosed along with good wishes for continued success. The editors gratefully acknowledge the generous contribution to the Press Fund and the kind words.

The editors of Our Life welcome comments and news contributed by readers, UNWLA members, branches, and regional councils. While we regret that we cannot personally acknowledge all letters we receive, we are grateful to those who take the time to write and share with us their news and views.

Barbecue Time

Lamb Shish Kebab

1 cup plain yogurt
2 shallots, finely chopped
2 garlic cloves, crushed
1 tablespoon rosemary
1½ teaspoons oregano
2 pounds boneless leg of lamb

Trim fat off lamb and cut into cubes. In large bowl, mix yogurt, shallots, garlic, rosemary, and oregano. Add lamb to mixture and coat well. Cover and marinate in refrigerator for 24 hours. When marinated, thread lamb chunks onto metal skewers. Grill over hot charcoal for about 10 minutes (medium rare) or slightly longer for well done.

Grilled Shrimp Paprika

2 pounds large shrimp
2 teaspoons sweet paprika
½ teaspoon curry powder
½ teaspoon cumin
½ teaspoon coriander
½ teaspoon salt
½ teaspoon black pepper
1 tablespoon olive oil
2 tablespoons sugar
2 tablespoons lemon juice

Combine paprika, curry powder, cumin, coriander, salt, and pepper. Stir in olive oil, lime juice, and sugar. Add shrimp and marinate at room temperature for 45 minutes. Grill marinated shrimp for approximately 4 minutes.

Spicy Scallop Kebab

32 large scallops
Bacon slices
4 tablespoons oregano
8 tablespoons yogurt
1 teaspoon cayenne pepper
1 teaspoon tomato paste
Salt and pepper to taste

Combine yogurt, cayenne pepper, and tomato paste for sauce and set aside. Sprinkle scallops with oregano, salt and pepper and wrap in bacon. Thread onto metal skewers and grill about 2-3 minutes per side. Serve with sauce.

Chicken Liver Kebabs

1 pound chicken livers
Bacon slices
1 can of water chestnuts
12 small white onions (peeled)
1 red or yellow pepper cut into squares
½ cup soy sauce
2 tablespoons lemon juice
2 tablespoons dry sherry
¼ teaspoon ginger

Combine soy sauce, lemon juice, sherry, and ginger for marinade. Wrap chicken livers in bacon slices. Thread chicken livers, water chestnuts, peppers, and onions onto metal skewers and brush on marinade till everything is well coated. Grill about 7-8 minutes over hot coals until bacon is crisp.

Cucumber-Yogurt Sauce

1 cup plain yogurt
2 cucumbers (peeled, seeded, and diced)
2 tablespoons olive oil
2 tablespoons dry white wine
1 tablespoon minced dill (fresh)
¾ teaspoon salt
¼ teaspoon pepper

Combine olive oil, wine, dill, salt, pepper and yogurt in bowl and blend well. Add diced cucumber. Cover and chill for 3 hours. Serve with grilled lamb or seafood.

Horseradish Dill Sauce

12 tablespoons yogurt
4 teaspoons horseradish
1 teaspoon sugar
4 tablespoons fresh chopped dill

Combine yogurt, horseradish, sugar, and dill. Great with grilled salmon.

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

БАЖАЄМО ГАРНИХ СВЯТКУВАНЬ ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ АМЕРИКИ 4 ЛИПНЯ і 13-ОЇ РІЧНИЦІ ПРОГОЛОШЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ!

Шановні!

Недавно Америка прощала колишнього Президента – Роналда Рейгена, чесну людину, яку країна буде пам'ятати, як провідника з оптимістичним наставленням і великою відвагою, за що ми були горді, що є громадянами цієї країни. У політичному світі він був дійсний Державний Муж. Він був великим приятелем українських американців, розумів і бачив цю, як він її називав “імперію лиха” так, як її бачили і ми. Під час його президентства впав мур в Берліні. Віра Рейгена в справедливість була така сильна, що призвела до цього.

Багато з нас слідували за похоронним церемоніялом Президента Рейгена на телебаченні. Це була патріотична подія в житті держави, яку він так любив і гідно їй служив. Жалібну атмосферу в похоронім поході і відправі створювали музика і спів та його кінь, який ішов за труною Президента, засідланий, та чоботи Президента обернені до заду. Президент Рейген дуже любив природу, особливо в західній частині Америки, де доживав своїх літ.

Під час похороних відправ багато з достойних мужів-представників держав з різними віровизнаннями виголошували промови, в яких згадували Бога. Віра в Бога відіграла важливу роль в історії Америки і її Президентів. Перша поправка Конституції США забезпечує розділ релігії і уряду країни, а також забезпечує кожній людині право на своє віровизнання. Цих принципів Америка додержується понад 200 р. Багато Президентів мали міцні релігійні переконання, які формували їх характер і допомагали ухвалити рішення в тяжких обставинах. Почавши від першого президента Джорджа Вашингтона, який, кінчаючи свою інавгураційну присягу, додав “Так мені, Боже, допоможи”, на американських долярах пишуть “Ми вірим Богові”. Віра в Бога була важливою частиною життя Президента Рейгена.

**Ми в жалобі разом з державою і висловлюємо співчуття
пані Ненсі Рейген та цілій родині.**

Голова СУА Ірина Куровицька вручає статуйку бандуриста Джеку Паленсу.

З радістю хочу докінчити моє слово в цьому числі журналу. Бажаю згадати, ще одного американця – американця українського походження **Джека Паленса**, який так як колишній Президент Рейген, має міцну віру і обстоює своє походження.

Актор американських фільмів народжений в Латтімарі, Па., зіграв у понад 50-тих фільмах в Голівуді і одержав Оскара за роллю “City Slichers”.

Я мала честь і привілей запізнати пана Паленса в 1986 р., коли Український Інститут Америки надав йому звання “Українця Року”. У тому році я була головною імпрези, яку влаштовував Інститут і з цієї позиції я вручала пану Паленсу фігуру бандуриста. Вручаючи, я сказала, що це Українського Інституту Америки „Оскар”.

Після одержання нагороди Джек Паленс у своєму слові сказав, що Президент Реген переслав йому привітання. Пан Паленс бажав, щоб ці вітання були не лише для нього, а для 50-мільйонового українського народу. Як гарно було б, якби його слова сповнилися. Президент Рейген дотримав обіцянку і почав валити цю “імперію лиха”.

Сьогодні я горда, що ма-

ла нагоду брати участь у церемоніалі надання Джеку Паленсу звання “Українця Року”. У той час я знала, що він патріот цієї країни, але ніколи не здавала собі справи, що у його жилах тече козацька кров. А доказав він це недавною подією, коли його запросили в Голівуді на відзначення Росією вкладу американських росіян у ділянці кіно і театру, що його влаштувало міністерство культури Росії. Коли представили Джека Паленса, щоб вручити нагороду, він сказав: “Я думаю, що я не туди попав, я українець, не росіянин, мій батько українець, і я нічого не маю спільного з Росією. Не маю нічого проти російських фільмів, але вибачте, тут не моє місце”, – і вийшов з імпрези.

Союз Українок Америки вітає і гратулює пану Паленсу за його виступ і ставлення до свого походження. Він може служити всім українцям за приклад. Ми були горді, що слова Тараса Шевченка – „свого не цурайтесь” сповнилися в таку важливу хвилину.

Пану Паленсу належить не лише звання “Українця Року” а й „Українця століття”.

Джек Паленс з виконавцями мистецької частини вечора.

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СУА

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД ОКРУГИ НЬЮ-ЙОРК

Учасниці Окружного з'їзду СУА Округи Нью-Йорк.

6 червня 2004 р. на черговий Окружний з'їзд зійшлися найактивніші союзанки Нью-Йоркської Округи – голови відділів, делегатки від кожного з п'ятнадцяти відділів Округи, члени Окружної Управи, Почесні членки СУА. Головну Управу на з'їзді представляли: Марія Томоруг, заступниця голови СУА, Варка Бачинська, референтка Суспільної опіки СУА, Ірена Стецьків, вільна членка.

Відкрила з'їзд Надія Савчук, голова Окружної Управи, привітавши присутніх, які так чисельно зібралися на свій форум. Рома Шуган провела молитву.

У детальних звітах членки Окружної Управи, референтки і голова Окружної Управи Надія Савчук повністю висвітлили важку, але почесну працю, яка велася в Нью-Йоркській Окрузі СУА. При обговоренні звітів розгорнулася широка дискусія при активній участі делегаток з'їзду.

З великою увагою присутні слухали виступ Марії Томоруг, яка передала привіт делегаткам з'їзду від Ірини Куровицької, голови СУА і у

своєму виступі порушила ряд важливих питань. Зокрема вона відзначила, що слід строго дотримуватись законів IRS, так як наша організація не є прибутковою і не платить податків. Якщо будуть якісь порушення, то нас позбавлять цього статусу і будуть великі неприємності. М. Томоруг закликала далі домагатися в бібліотеках книжок про Голодомор в Україні та заохочувати людей їх випозичати. Дуже актуальним є питання приєднання молодих жінок до СУА, особливо новоприбулих з України. Всім відомо, що Український Музей в Нью-Йорку є дитиною СУА і його слід і далі підтримувати, особливо напередодні його відкриття у новому приміщенні.

Варка Бачинська, референтка Суспільної опіки СУА роздала присутнім обіжник про витрачені кошти на акції Суспільної опіки СУА у 2003 році, що в сумі складають 136,705 дол. Вона повідомила, що кожної осені СУА висилає в Україну до тридцяти обласних відділів Союзу Українок по одній тисячі дол (500 дол. для дітей сиріт і 500 дол. для „Бабусь”). Ця допомога є

дуже важливою, бо держава майже не піклується цією категорією населення. Контакт союзняк України зі старшими жінками і сиротами відбувається також через проведення Свята Миколая, Дня Матері та ін. За наші кошти союзняки відправляють дітей зі східних областей України у західні області на різдвяні і великодні свята, де протягом двох тижнів діти проживають у сім'ях і знайомляться з українськими релігійними традиціями та народними звичаями. У листах вдячності союзняки України висловлюють нам велике признання за піклування про найбідніших і присилають звіти про витрачені кошти. Розповідаючи про допомогу одинадцяти школам в Україні, Варка Бачинська відзначила, що через акцію СУА „Молоко і булочка найменшим школярам України” ми допомагаємо відроджувати українські школи на зросійщеному Сході України. Вона щиро подякувала союзнякам за щедрість, доброту і піклування про українців на рідних землях.

Під час дискусії після виступів представниць Головної Управи СУА видно було, що союзняки вболівають за Україну, за важке матеріальне положення і готові надалі помагати, чим зможуть.

Одночасно союзняки Нью-Йоркської Округи СУА стурбовані фінансовим станом справ у нашій організації. Цього року шістдесятліття журналу “Наше Життя”, який є візитною картою СУА і без якого неможливо уявити нашу організацію. Делегатка від 71-го Відділу СУА П. Филипчак пожертвувала на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” 100 дол. у пам'ять свого покійного чоловіка. У виступах були пропозиції більше рекламувати працю і акції СУА з метою підтримки їх ширшим громадянством. 119-ий Відділ СУА висунув пропозицію щодо змін Статуту СУА на 27-ій Конвенції СУА, яка відбудеться у травні наступного року в Олбані, Нью-Йорк.

Всі пропозиції і побажання знайшли своє відображення у резолюціях з'їзду, що їх запропонувала Комісія ухвал і які були прийняті одностайно. Голова Номінаційної комісії Стефанія Косович запропонувала склад Округної Управи Округи на наступну каденцію.

Всіх запропонованих членів Управи вибрано одногласно.

Надію Савчук переобрано головою Округної Управи СУА Округи Нью-Йорк, яка з посвятою віддає свою енергію, досвід і бажання працювати на благо нашої організації і гідно репрезентує її в Нью-Йорку.

Наталя Лемішка – заступниця голови, Маріяна Задоянна – протоколярна секретарка, Богдана Слиж – кореспонденційна секретарка, Рома Шуган – скарбник.

Референтури: Олександра Крумшин – організаційна, Уляна Кекіш-Солоденко – культосвітня, Лідія Андрусишин – виховна, Лідія Баб'юк – пресова, Наталія Дума – Суспільної опіки, Олександра Барабаш – музейна, Уляна Ганущак – стипендійна, Василина Дмитрик – господарська, Лідія Закревська – хорунжа. **Вільні членки** – Ярослава Лучечко і Володимира Біланюк.

Контрольна комісія: Стефанія Косович, Анна Рак, Леся Гой. Новообрана голова Округної Управи Надія Савчук подякувала за довір'я і висловила надію на дружню співпрацю і допомогу в майбутньому. Вона подякувала голові президії Ніні Самокіш (64-ий Відділ СУА) і Лесі Гой (1-ий Відділ СУА) за зразкове ведення нарад. Окремо висловила подяку Василю Дмитрику за смачний полуденок. Всім делегаткам і гостям з'їзду Н. Савчук щиро подякувала за те, що так чисельно прибули на цей форум і за активну участь у ньому.

Лідія Баб'юк,
пресова референтка Округи.

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК

**З НАГОДИ ІМЕНИН, УРОДИН ТА ІНШИХ ПОДІЙ, А ТАКОЖ РІДНИМ І ДРУЗЬМ В УКРАЇНУ
передплата “НАШОГО ЖИТТЯ”!**

Замовлення, враз із передплатою, просимо присилати до адміністрації “Нашого Життя”, подаючи докладну адресу українською та англійською мовами і місяць, від якого почати висилання журналу.

Адреса адміністрації: **171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024**

Tel.: (732) 441-9530, Fax: (732) 441-9377

Адміністратор-бухгалтер “Нашого Життя” — **Орися Яцусь**

Business Administrator of “Our Life” — **M. Orysia Jacus**

Tel. & Fax (732) 441-9377

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД ОКРУГИ ПІВНІЧНОГО НЬЮ-ЙОРКУ

Членки Округи на з'їзді в Боффало, Н.Й.

Окружний з'їзд Північного Нью-Йорку відбувся у Боффало, Н.-Й. 25 квітня 2004 р. в присутності Ірини Куровицької, голови СУА. Округа має 6 відділів, 147 членок. Голови відділів з Боффало, Рочестера та Сиракюз були присутні, крім однієї, яку заступала членка Управи відділу. Всіх присутніх на з'їзді було 34 особи.

Головним промовцем була голова СУА, яка розказувала про Голодомор 1933 в Україні і чому на цю тему мусять бути книжки у американських бібліотеках. Вона розказала про фінансові труднощі Головної Управи, торкнулася теми Проголошення Патріярхату і підтвердила, що наша організація не повинна по цьому питанню

брати участь, як також не повинні писати листи від організації до Ватикану у цій справі, тільки можна писати листи приватно.

Нову Управу Округи вибрали у такому складі: голова – Марта Стасюк, заступниця голови – Стефа Стенфілд, протоколярна секретарка – Неля Мизиева, кореспонденційна секретарка – Марта Стасюк, скарбник – Наталка Сантарсієро. **Референтки:** суспільної опіки і стипендій – Слава Коба, виховна – Стефа Вовкович, хронікар – Марійка Пашковська.

З'їзд закрила Марта Стасюк.

Марта Стасюк.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

54-ий ВІДДІЛ СУА ім. 500 ГЕРОЇНЬ КІНГІРІ, Вільмінгтон, Дел.

Загальні збори 54-го Відділу СУА відбулися 29 лютого ц. р. в присутності 15 членок. На збори з Окружної Управи Філядельфії прибули: Христина Хомин-Іжак голова Округи, Марія Захаріяевич – заступниця голови і Дарія Федак – стипендійна референтка. Зборами провадила д-р Дарія Новаківська-Лиса, секретарювала д-р Оріся Трешневська.

Управу на 2004 р. вибрано у такому складі:

Євгенія Новаківська – голова, Роза Даффі – заступниця голови, д-р Оріся Трешневська – секретар, Марія Гавришук – скарбник.

Референтки: Юлія Трешневська – організаційна, Віра Григорович, Ірена Білон, Віра Білінська, Ірена Біскуп Ольга Вірадлага – культосвітні, д-р Дарія Новаківська-Лиса пресова, Софія Слюзар – зв'язків, Катерина Гусак – суспільної опіки, Марія Корженівська і Анна Зарицька – господарські.

Контрольна комісія: Ірена Щерба, Іванна Дицьо і Донна Дицьо-Сенінген.

Після виборів відбулася оживлена дискусія над плянами на біжучий рік. Христя Хомин-Іжак привітала нову Управу Відділу, позитивно охарактеризувала діяльність Відділу та заохотила до

дальшої праці. Після закінчення зборів членки дальше спілкувалися при добірній перекусці.

Дарія Новаківська-Лиса, пресова референтка.

29-ий ВІДДІЛ СУА ім. 500 ГЕРОЇНЬ КІНГІРІ

Загальні збори 29-го Відділу СУА ім. 500 героїнь Кінгірі відбулися 21-го лютого ц. р., в Чикаго, Іл., головою зборів була Ореста Фединак, секретаркою – Рута Галібей.

Після прийняття звітів нову **Управу Відділу** вибрали у такому складі: голова – Оля Дяченко, заступниці голови – Дарія Ярошевич і Катерина Івасишин, протоколярна секретарка – Рута Галібей, кореспонденційна секретарка – Віра Маркевич, скарбник – Гертруда Ванджура.

Референтури: організаційна – Тамара Тищенко, культосвітня – Любомира Коломиєць, фінансова – Ліна Косик, господарська – Олександра Савин, пресова – Олександра Дяченко-Кочман, суспільної опіки – Катерина Івасишин, стипендійна – Емілія Вишницька, видавничого фонду – Дарія Ярошевич.

Контрольна комісія: голова – Єва Зеленко, членки Юлія Кокорудз, Марія Гриневич.

Олександра Дяченко, пресова референтка.

*Учасниці зборів 29-го Відділу СУА.
Перший ряд (сидять): Р. Галібей, Л. Косик, О. Дяченко-Кочман. Другий ряд (стоять): М. Гриневич, В. Маркевич, Т. Тищенко, Е. Вишницька, О. Фединак, Г. Ванджура, М. Волинець, Д. Ярошевич. Третій ряд: Н. Касприк, К. Івасишин, Д. Дика, О. Масляно, М. Стадник, О. Савин.*

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ ВЕЧІР

*Літературний вечір пам'яті
визначного українського
письменника Олександра
Олеся Кандиби,
16-го травня 2004 р.*

Тому, що наше суспільно-громадське життя з різних причин дещо сповільнилося (брак охочих працювати і брати участь в громадському житті) з великою присмністю і задоволенням підкреслюю, що на нашому терені, в Клівленді, Пармі, Огайо,

найактивнішим товариством у суспільно-громадській праці є 33-ій Відділ СУА під головуванням Олі Дем'янчук, при дружній співпраці всіх інших членок Управи.

Закінчення на стор. 33.

ВІДИЙШЛИ У ВІЧНІСТЬ

ЄВГЕНІЯ ЧУМА

21 грудня 2003 р. несподівано обірвалася нитка життя бл. п. Євгенії Чуми, членки 83-го Відділу СУА в Нью-Йорку.

Євгенія народилася 14 січня 1924 р. у Зборові, що на Тернопільщині в Україні, в родині Кароля і Анни Олівів. У родині був ще син Ярослав, який помер на 18 році життя.

Молодою дівчиною Євгенія почала працювати у Зборові в земельному відділі податкового Уряду. Але доля її була подібною до сотень тисяч інших – нас, які у 1944 р. залишили Україну перед наступом Червоної армії. Шлях Євгенії простягнувся через Австрію і Німеччину, де після закінчення війни тисячі українських втікачів жили в нестатках, в непевності, в очікуванні невідомого майбутнього, а потім роз'їзджалися у різні сторони світу.

17 липня 1950 р. Євгенія приїхала кораблем „Дженерал Тейлор” до Нью-Йорку. У ті часи в Нью-Йорку було легко влаштуватися на роботу. Тут було багато фабрик, майстерень, а власники їх радо приймали нас до праці, бо вже знали солідність і працьовитість українців. Євгенія дістала працю в майстерні де гафтували і мережили обрусси.

У січні 1951 р. познайомилася зі Степаном Чумою і наступного року повінчалася з ним. Обоє молоді, вродливі, чорняві, поставні.

Пригадую, коли вперше побачила їх наступного року, їдучи спільним автобусом до

Канади на Всеукраїнську зустріч, то подумала, що так напевно виглядали Маруся і Гриць з драми „Ой не ходи Грицю”.

А даліше життя пішло за клясичним зразком молодих людей „третьої хвилі”. Народилися діти – Наталя, пізніше Віра. Молода мати всю увагу присвячувала їхньому вихованню. Коли підросли, водила їх до щоденної української школи при парохії св. Юра, у вільний час до балетних шкіл В. Переяславець та Роми Прийми, до драматичної студії О. Добровольської, пізніше Л. Крушельницької. А ще дуже важливим для дітей вважала виховання у Пласті – пластування, сходи, табори, Орликіяди...

Євгенія любила малювати, займалася керамікою. Для вистав балету, драм і пластових костюмів виготовляла прекрасні костюми своїм доням, радо допомагала у цьому іншим.

Горе зустріло родину коли у 1992 р. помер чоловік і батько.

Степан Чума, колишній вояк І-ої Дивізії „Галичина”, член ОУН, громадський діяч у Нью-Йорку. Євгенія тужила за вірним другом, але зуміла перебороти біль. 1994 р. відвідала Україну і рідне місто Зборів. Зосередила своє життя на дочках і онуках, часто відвідувала їх, допомагаючи у вихованні онуків.

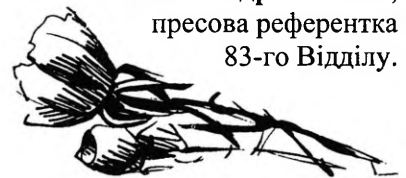
Численна громада зішлася, щоб попрощатися з Євгенією. Від членок нашого відділу щирі слова про Євгенію сказала голова Відділу Ірена Чабан.

Похована Євгенія на цвинтарі св. Духа в Гемптон-бурзі, Н.Й.

Буде нам відчутною втрата такої скромної і лагідної, готової завжди допомогти у праці, Євгенії. Дочкам з родинами щиро співчуваємо!

Нехай американська земля буде їй легкою.

Олександра Юзенів,
пресова референтка
83-го Відділу.

ОЛЕСЯ МАКАРЕНКО-ДУБІЛЬ

Олеся-Дуся народилася 30 січня 1926 р. у Білопільлі Сумської області. Як і кожна людина, мала призначений час народження і час відходу у вічність.

Переживши страхіття війни, у Німеччині Олеся познайомилася з Іваном Дубілем, народженим в с. Наконечне Львівської обл.

Шлюбну присягу ми склали у перший тиждень після закінчення війни у м.

Штутгарті в Німеччині. Згодом народилися діти – сини Богдан і Ігор. Після трирічного перебування у таборах за допомогою спонсора Миколи Гулого нам вдалося кораблем “Marine Falcon” переїхати до США у місто Філадельфію, Па.

Почалася нова сторінка нашого життя. Маючи на утриманні родину, при невеликих статках (праця – 75 центів на годину), людина чулася вільною та мала надію на Божу поміч, але туга за рідними землями була великою. Діти підростали, ще народилося нам три доньки – Софія, Галина і Наталка. Виховання дітей – школа, молодіжні табори (сини були пластунами, дочки належали до СУМу) забирало весь наш; вільний час.

Час минав. Україна стала незалежною державою. Ми з дружиною поїхали у рідний край, відвідали родичів, а вже на 10-ту річницю проголошен-

ня незалежності ми взяли близьку родину у подорож на Україну (13 осіб). Відвідали Львів, патріярха Любомира Гузара та у пам’ять батьків склали 5,000 дол. на будову українського собору в Києві, родина додала ще 1,000 дол. Відвідали історичні місцевості, могили Тараса Шевченка, побачили святкування Незалежності у Києві на Хрещатику, були в Криму, побачили Чорне море, бо внучки все допитувалися, чи у цьому морі чорна вода. Пам’ять про цю подорож для дітей і рідні залишиться назавжди.

Відхід у вічність 31-грудня 2003 р. дорогої дружини і матері був для нас надзвичайно болючим, але це – воля Божа.

У її світлу пам’ять складаю 50 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” і 50 дол. на допомогу сиротам в Україні.

Іван Дубіль.

ЯРОСЛАВА ТОМИЧ

Довголітня членка 57-го Відділу СУА у Ютиці Н. Й. Ярослава Томич, дочка Івана і Леонтини Дем’янчуків, після важкої недуги відійшла у вічність.

Народилася Ярослава в с. Яблунів, виростала в Коломиї, а юні роки провела у Львові, де була активною студенткою Львівського університету. Там познайомилася з Омеляном Томичем і вийшла заміж 1942 р. Під час воєнної хуртовини подружжя разом з матір’ю і сестрою Наталкою, дружиною о. Йосифа Лукашевича, та дітьми подалися на чужину.

До Ютики родина приїхала 1950 р., де Слава пра-

цювала в General Electric Radio Assembly та учителькою в Рідній школі при Католицькій церкві св. Володимира Великого. Ярослава виховувала молоде покоління в дусі християнських засад, була активною в Патріярхальному товаристві, очолювала місцевий Відділ СУА, була щедрою і прикладною союзницею. Вона також належала до інших організацій та займалася збірками на різні потреби.

У глибокому смутку Ярослава залишила сина д-ра Нестора з дружиною Уляною, онуків Мотрю, Луку і Таїсу та родину в США, Україні, Канаді і Німеччині.

Похоронні відправи провів о. Михайло на українсько-

му цвинтарі біля Ютики. Після похорону родина запросила присутніх на тризну, де прощальні промови розпочав інж. Ярослав Яцковський. Промовці, включно з членками 57-го Відділу СУА, з сумом прощалися з Ярославою та підкресливали її глибоку релігійність, патріотизм та любов до Батьківщини.

Нехай американська земля буде їй легкою. Вічна їй пам’ять. **Ярослав Ликтей.**

* * *

У світлу пам’ять бл. п. **Ярослави Томич**, колишньої голови нашого Відділу, складемо 100 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

**57-ий Відділ
Союзу Українок Америки.**

ЛЬВІВСЬКА МІСЬКА ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ „СОЮЗ УКРАЇНОК”

Львівська міська громадська організація „Союз Українок” (ЛМГОСУ) – некомерційна, неприбуткова організація – створена Установчою конференцією ЛМГОСУ з 8-и осередків м. Львова Львівського відділу Союзу Українок як структурний підрозділ. Метою організації є об’єднання українських жінок для відродження демократичного жіночого руху, спрямування творчих сил на утвердження в суспільстві історичних святощів, національних ідеалів і духовної культури, виховання нової генерації української молоді, здатної будувати правову українську державу.

Головою організації обрано колишню голову СУ Української академії друкарства (УАД), старшого викладача на кафедрі прикладної математики і комп’ютерних інформаційних систем (ПКіКІС) УАД Богдану Фуртак. Заступницями голови – Зіновію Лисак, голову Галицького осередку СУ, начальника планового відділу Львівського локомотиворемонтного заводу, і Зоряну Гаврилук, голову осередку СУ Львівського державного медичного університету ім. Данила Галицького, доцента. Секретарем – Любомиру Процик, пенсіонерку, бухгалтером – Ірину Каторож, викладача на кафедрі ПМіКІС УАД.

Організація зареєстрована Департаментом економіки та ресурсів Львівської міської ради 19 вересня 2000 р. Маємо всі реквізити, необхідні для повноцінної діяльності організації: Статут, свідоцтво про реєстрацію, фірмовий бланк, розрахунковий рахунок в банку, печатку, електронну адресу, навіть сторінку в інтернеті. Крім того, маємо власну емблему, проект якої виконав доцент на кафедрі книжкової графіки та дизайну друкованої продукції УАД Сава В. І. і електронний варіант якої виконали на весні 2001 р. студенти гр. ТХ-21 УАД під керівництвом доцента на кафедрі ПМіКІС Горечка О. М.

При створенні організація налічувала, як уже було згадано, 8 осередків, які мали 171

членку. Сьогодні в організації є 16 осередків, які об’єднують 232 осіб. Всі членки організації дотримуються вимог Статуту.

Голова організації, її заступниці і секретар складають Управу організації, яка розв’язує поточні справи організації між засіданнями Координаційної ради. До складу Координаційної ради входять члени Управи та голови всіх осередків. Засідання Координаційної ради відбуваються раз на місяць. На них членки Ради звітують про роботу, виконану за попередній місяць та деталізують питання, які необхідно розв’язати в наступному місяці. Двічі на рік на засіданнях Ради складаємо план роботи організації на півроку, який намагаємося беззастережно виконувати. Три рази на рік скликаємо загальні збори організації, на яких свою думку щодо роботи організації може висловлювати кожна союзниця.

Координаційною радою створено дев’ять комісій. Вони, а також безпосередньо осередки, виконують, політичну, громадську, культурно-просвітницьку роботу.

Інформаційно-видавничу комісію раз на місяць випускає і інформаційний вісник „Посестра”, у якому висвітлюємо міркування союзниць щодо подій сьогодення, подаємо дати пам’ятних історичних подій, біографічні відомості про видатних особистостей, повідомляємо новини з життя організації. Членки комісії систематично поновлюють сторінку організації в інтернеті. **Екологічна комісія.** Членки комісії упорядковують приміщення організації по вул. К. Левицького, 21а, яке ми отримали в оренду 27 травня 2002 р. від Управління ресурсів Львівської міської ради і яке перебуває в дуже занедбаному стані. **Освітня комісія.** Членки комісії підготували сценарії „Їх тут триста, як скло, товариства лягло” (О. Цура) і „Тарас Шевченко – безсмертний син українського народу” (Г. Стеник) та провели за цими сценаріями тематичні вечори у військових частинах і нав-

чальних закладах м. Львова. Організували спільно з комісією для роботи зі студентською молоддю і з бібліотекою діаспорної літератури відзначення 130-ї річниці з дня народження Л. Українки у військовій частині і в медичному університеті ім. Д. Галицького. Спільно з бібліотекою діаспорної літератури організували вечір пам'яті У. Кравченко, Н. Кобринської, О. Кисилевської, Х. Алчевської. Підготували сценарій для відзначення у військових частинах початку визвольних воєн Богдана Хмельницького. Організували відзначення членок організації, Дня Конституції і підготували художню частину загальних зборів до 2-ої річниці організації. Готуємо матеріали для проведення у військових частинах конкурсів на краще виконання творів патріотичного спрямування. За сценарієм союзянки Г. Стеник за участю народної самодіяльної хорової капели „Галичани” в травні 2002 р. відбувся концерт, присвячений Дню Матері. **Комісія для роботи зі студентською молоддю.** Членки комісії два роки поспіль готували і проводили у вищих навчальних закладах м. Львова студентську науково-практичну конференцію „Національна ідея; вчора, сьогодні, завтра (до 100-річчя з дня заснування Українського академічного дому)”, присвячену особистостям, пов'язаними з Українським академічним домом у Львові. Конференцію плянуємо проводити до 2007 р. коли громадськість Львова відзначатиме 100-річчя з дня заснування Українського академічного дому у Львові. Членки комісії допомагають студентам у доборі тем на конкурс ім. Мілени Рудницької, який щороку проводить Львівський відділ Союзу Українок. Організували свято рідної мови у вищих навчальних закладах. Проводять соціальну роботу серед студентської молоді, залучаючи студенток до профілактичних медичних оглядів. **Комісія соціальної опіки.** Членки комісії організували „банк одягу вживаних речей” у Львові і в с. Оброшин. Членки комісії передають гуманітарну допомогу в школи-інтернати, збирають документи і проводять обстеження умов життя мало-забезпечених мешканців, щоб виявити тих, хто найбільше потребує допомоги. І. Соболь, завдяки підтримці Податкової адміністрації Львівської області, організувала безкоштовні обіди для найбільш потребуючих, які мешкають на території Левандівського осередку. **Військова комісія** спільно з культурно-мистецькою, освітянською і комісією для роботи зі студентською

молоддю займається організацією тематичних вечорів у військових частинах. Членки комісії відвідують військові частини під час прийняття Присяги, на початку навчального року, проводять бесіди з солдатами. Для приготування кулі заносять у військові частини мак і горіхи та відвідують солдатів на Святий і Щедрий вечір. Організують на Великдень по церквах Львова і області збір „свяченого” для солдатів. Забезпечують солдатів матеріалами для участі в конкурсах на краще виконання твору про УПА та про стрілецьтво. Знаходять спонсорів для забезпечення бібліотек військових частин українською літературою. **Медична комісія.** Членки комісії надають безоплатну педіатричну і стоматологічну допомогу союзнянкам і малозабезпеченим особам, які мешкають на території Богданівського осередку. Систематично проводять профілактичні медичні огляди союзянок і студенток. **Етнографічна комісія.** Членки комісії щотижня ведуть гуртки прикладного мистецтва, виготовлення м'яких іграшок і ін. Виготовлені іграшки передають на свято Миколая, як подарунки в школи-інтернати і в сиротинці. Членки комісії беруть активну участь у виставках народного мистецтва, які організує Центр народної творчості. Організували персональні виставки мисткинь. Для популяризації української вишивки організували одноденні виставки в школі і в інтернаті. **Культурно-мистецька комісія.** Членки комісії підготували сценарій (Н.Луців) і провели тематичний вечір ЛМГОСУ до Дня Соборности України. Підготували різні сценарії і передали у військові частини для проведення тематичних вечорів. Ушанували у Середній Школі ч. 80 пам'яті національних героїнь – О. Басараб, О. Теліги, Н. Винників, Д. Гнатківської. Спільно з бібліотекою діаспорної літератури організували вечір пам'яті поетеси Марійки Підгірянки. Підготували художню частину загальних зборів ЛМГОСУ до 1-ї річниці організації.

Важливим напрямом нашої роботи вважаємо створення музею Українського таємного університету і Українського академічного дому у Львові. За браком кращого приміщення наша Координаційна Рада вирішила надати музею найбільшу кімнату орендованого нами приміщення по вул. К. Левицького, 21а. Збиранням і систематизацією архівних матеріалів активно займається Г. Гульчій, якій допомагає Р. Сахно. Будинкоуправління склало кошторис ремонтних

робіт приміщення (без опалення). Вартість матеріалів і робіт становить 2,553 дол. Щоб зібрати кошти на ремонт приміщення та виготовлення обладнання для музею, ми написали проєкт „Ніхто не забутий, ніщо не забуде” і розповсюджуємо його серед можливих спонсорів.

Членки нашої організації О. Братюк і Б. Фуртак написали проєкт „Відродити забуте – виростити нове” про набуття прикладних умінь і навичок сільськими дітьми та раціональне використання їх вільного часу. Про фінансування цього проєкту понад рік вели переговори з Союзом Українок у Великій Британії. Досі безрезультатно. Б. Фуртак написала проєкт „Дітям України – сучасну математичну освіту” про видання українською мовою сучасного австрійського підручника з математики для учнів старших класів загальноосвітніх шкіл. Перший том підручника отримав гриф Міністерства освіти України. Отримали дозвіл австрійського видавництва на переклад та видання підручника. Тепер шукаємо кошти на видання.

27 березня 2002 р. Радою ЛМГОСУ затверджено, а 2 квітня 2002 р. міським відділом народної освіти погоджено положення про доріст “Юна українка”, яке ще вісім років тому склали І. Кварціян і Г. Гаврилюк. На основі цього положення створені групи доросту в середніх школах 71, 80 і в середніх школах с. Оброшин.

Союзнянки систематично поповнюють фотозбірку організації. Необхідно відзначити діяльність нашої союзнянки Л. Кулик-Мурович,

яка була ініціаторкою спорудженн у Львові пам’ятника королю Данилові і добувала для цього кошти. Союзнянки теж збирали кошти на цей пам’ятник.

Не можемо не згадати спонсорів, які допомагають у нашій роботі. Це Львівська міська рада, яка надала нам пільгові умови оплати приміщення. Британська Рада у Львові, яка надає нам технічну і матеріальну (папір) підтримку для випуску “Посестри”, 29-ий Відділ СУА в Америці (Чікаго), який надав нам матеріальну допомогу для підтримки нашої діяльності, ПП “Елвіс”, яке на наше прохання дало гроші для лікування хворої дитини, директор ЗАТ “Дністер” Караїм В. С., який на наше прохання надав кошти для поповнення військових бібліотек українською літературою.

Крім того, що ми активно працюємо, ми і активно відпочиваємо. Традиційно беремо участь у святкуванні „Маланки”, яке організують львівські товариства. Організуємо святкування „Запустів” і „Великодніх передзвонів”, на які запрошуємо представників інших товариств. Організуємо поїздки до музеїв, відвідали могилу Михайла Вербицького у Млинах біля Перемишля і могили воїнів УГА та УПА в Пікуличах. Були в Оперному театрі на концерті пам’яті Тараса Шевченка, на святковому концерті артистів з Івано-Франківська і на відзначенні 84-ої річниці ЗУНРу.

Ось так і живемо: у праці, в пізнанні і відпочинку – на славу Бога і процвітання України.

Богдана Фуртак, голова ЛМГОСУ

ДОБРОДІЙСТВО

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА ТРАВЕНЬ 2004 р.

5,000 дол. Стефан і Володимира Сливоцькі (64); **520 дол.** – Лев і Ірена Кушніри (67); **450 дол.** – д-р Віктор і д-р Бетсі Децики (86); **350 дол.** – Зеновія Кулинич; **300 дол.** – Ліна Басюк (22); **250 дол.** – Анна Максимович (43); **220 дол.** – Paul Vzowuskyj, Сусанна Казанівська (22); **215 дол.** – Оксана Мельник (22); **200 дол.** – Данило і Люба Більовщукі (4), John & Patricia Лусук (4), **110 дол.** – Андрій і Марта Бачинські, Іванна Головата (56), Pearl Dent, Оріся Стефанів (86); **70 дол.** – д-р Надія Теребус-Кмета; **50 дол.** – Зеновія

Бігун (111); **45 дол.** – Рената Бігун (28); **25 дол.** – Viktoria Nyer (98); Стефанія Конецька, John & Doreen Rudan (86); **20 дол.** – Frank Menke III (56).

З НАГОДИ

У пам’ять нашої членки бл. п. Олі Турчин на Стипендійну акцію СУА **110 дол.** склали: **15 дол.** – Ольга Люшняк; **по 10 дол.** – Ліна Басюк, Марія Малецька, Оля Мартинюк, Анна Марчук, Дарія Менцінська, Ірена Мицик, Валя Цурковська Олена Харкевич, Люба Шеремета; **5 дол.** – Віра Журавська.

Родині висловлюємо щирі співчуття.

22-ий Відділ СУА в Чікаго.

Замість квітів на могилу св. п. Богуслави Гнатів на стипендії сиротам через стипендійну акцію

СУА склали: по 500 дол. – Василь і Христя Гнатеві, Петро і Олена Лісевичі; по 100 дол. – д-р Микола і Христіна Баранецькі, Марія і Григорій Гивелі, Анатоль Питляр, Володимир і Наталія Чайковські; по 50 дол. – Володимир і Христіна Баранецькі, Ігор і Ксеня Гапії, Тамара Гординська, Надя Пастушенко, Стефан і Володимира Сливоцькі, Юрій і д-р Люба Стефанівські, Адріана Хома, Надія Хома, Андрій і Христіна Храпливі, Іриней і Оленка Юрчуки, Микола і Оксана Яремки; по 30 дол. – Д. Пасічняк; по 25 дол. – Таїса Богданська, М. і Е. Ласії, Марія Семаншин; 20 дол. – Тамара Сидорук.

У пам'ять бл. п. Лідії Децик жертви на Стипендійну акцію СУА склали її приятелі: 250 дол. – Ліда Ткач-Клюфас, Михайло Клюфас, Роман Клюфас (from Open MRI of New England, Inc.); 100 дол. – д-р Богдан і Таїса Кузьми; по 50 дол. – Іванна Ганушевська, Ірена Клюфас; по 25 дол. – Ніна Коропей, Таня Худолій.

Замість дарунка з нагоди дня народження Марії Полянської складаю 100 дол. на Стипендійну акцію СУА із щирим побажанням многих літ.

Володимир Боднар, Ньюарк, Н. Дж.

З нагоди дня народження Марії Полянської складаю 100 дол. на Стипендійну акцію СУА через 86-ий Відділ СУА. Іменинниці бажаю многих і благих літ.

Божена Ольшанівська.

In lieu of a birthday gift for Maria Polanskyj, please accept our donation of \$50.00 to the UNWLA Inc. Scholarship Program. Happy Birthday!

Michael Krawczuk and Evelyn Adams.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

М. Оріся Яцусь, скарбник комісії стипендій СУА.

Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ “НАШЕ ЖИТТЯ”

ПОЖЕРТВИ ЗА ТРАВЕНЬ 2004 р.

У світлу пам'ять мого дорогого чоловіка бл. п. Володимира Обушца, складаю 50 дол. на Пресовий Фонд “Нашого Життя”.

Стефанія Обушак.

Складаю 10 дол. на Пресовий Фонд журналу. Щиро дякую за Вашу працю.

Марія Кузьма.

Складаю 10 дол. на Пресовий Фонд журналу.

Анна Столярська.

У пам'ять бл. п. Марти Цимбалістої складаю 25 дол. на Пресовий Фонд журналу (через 33-ий Відділ СУА). Сестрі Марії Гірняк і родині висловлюю щирі співчуття.

Ірина Кашубинська.

З вдячності Високоповажаній Оресті Федусяк за подарований нам фільм про Блаженнішого Патріярха складаємо 50 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Ірина і Ярослав Куровицькі.

Замість квітів на могилу св. п. Ольги Літепло складаю 25 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” (через 83-ий Відділ СУА).

Лідія Закревська, скарбник Відділу.

Замість квітів на могилу бл. п. Аркадія Іваськова, чоловіка нашої членки Стефанії, складаємо 25 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Шановній Стефанії з родиною висловлюємо щирі співчуття.

**Управа і членки 78-го Відділу СУА,
Вашінгтон, Д. К.**

Христіна Пацлавська, скарбник.

Складаю 70 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Надія Теребус-Кмета.

У світлу пам'ять бл. п. Ольги Турчин, членки 22-го Відділу СУА у Чікаго, складаємо 105 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”: 25 дол. – 22-ий Відділ СУА; по 10 дол. – Ліна Басюк, Любомира Шеремета, Іванна Горчинська, Оксана Мельник, Надія Дзидзан; по 5 дол. – Мирослава Цибрівська, Зіна Дичій, Валя Цурковська. Іванна Городиська, Соня Залуцька, Анна Марчук.

Оксана Мельник, скарбник Відділу.

Замість квітів на могилу св. п. Ірени Кос-Хмілевської складаю 25 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Надія Бігун.

З нагоди виїзду до Фльоріди членки і колишньої голови 13-го Відділу СУА Марії Венчак, складаємо 100 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

У пам'ять бл. п. Тамари Рац, членки та колишньої голови 13-го Відділу СУА, складаємо на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”: 50 дол. – 13-ий Відділ СУА; по 25 дол. – Христя Плюта, Лідія Кий; по 10 дол. – Ліда Грабова, Маруся Венчак. Разом 220 дол.

Лідія Кий, скарбник Відділу.

Замість квітів на могили бл. п. Осипи Яворської і бл. п. Марії Робак, довголітніх і заслужених членок 28-го Відділу СУА, складаємо 40 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Родинам висловлюємо найщиріші співчуття.

28-ий Відділ СУА.

Леся Падковська, скарбник.

У світлу пам'ять бл. п. Марії Грицков'ян, матері нашої членки і колишньої голови 86-го Відділу СУА мисткині Володимири Васічко, на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” склали: по 25 дол. –

86-ий Відділ СУА, Л. Бойко, І. Мартинець, А. Стебельська, М Сигіда, М. Українська, К. Воловодюк; по 20 дол. – Л. Гуралечко, О. Стеранка, Т. Турянська; по 10 дол. – Л. Пенцак, Н. Змий. Разом 255 дол.
Таїсса Турянська.

100-ТИСЯЧНИЙ ФОНД ІМ. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

На 100-тисячний Фонд ім. Олени Лотоцької складаємо 840 дол. 20-ий Відділ СУА у Філядельфії.
Марія Касіян, голова Відділу.

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

ТРАВЕНЬ 2004 р.

ПОЖЕРТВИ

10,000 дол. – Українська Федеральна Кредитова Спілка “Самопоміч”, Філядельфія, ПА.; по 3,000 дол. – Адріян і Ларісса Долинські, д-р Ярослав і Ольга Ставничі, Андрій Ленчик; 1,000 дол. – д-р Юрій і Оксана Трит’яки; 200 дол. – Надія Шкільник; 150 дол. – Олександра Лебедь; по 100 дол. – Стефан Феленчак, Остап Венгерчук, Олександра Яблонська (через 83-й Відділ СУА), Славомира і Мирон Біласи, д-р Василь Саяк; 80 дол. – Бернард і Анна Кравчуки; 51 дол. – Філіс Пастушин; по 50 дол. – Е. Jewell Parowitz, Ігор і Оксана Раковські; по 40 дол. – Юлія Криса, Анна Серант; 30 дол. – Михайло і Люба Дармохвали; по 25 дол. – Катерина Яворська, Іван і Надія Гафтковичі, Володимир Гивель, Ольга Гайдук, Анна Заброцька; по 20 дол. – Дарія Витвицька, Григор Сенів, Євген і Євгенія Івашкови, Оксана Луцька, Дарія Яросевич, Ірена Цапар; 15 дол. – Ольга Кандель; по 10 дол. – Dorothy Groch, Меланія Кузьма, Роман Дейнека, Марлена Братах; 5 дол. – Josep Jakson, Іван і Марія Вороняки.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

По 100 дол. – Михайло і Стефанія Рудики, Олена Морозевич, 91-ий Відділ СУА; 25 дол. – Ярослав і Іванна Пенкальські; 20 дол. – Дарія Витвицька.

З НАГОДИ

З нагоди 60-ліття Соні Плятош складаю (через 64-ий Відділ СУА) 50 дол. на Будівельний Фонд УМ. Соні бажаю міцного здоров’я та многих літ.
Ярослава Стасюк.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА БУДОВУ МУЗЕЮ

У пам’ять бл. п. Любомира Кузьми складаємо 100 дол. (через 64-ий Відділ СУА).

Юрій і Дарія Костеви.

У пам’ять бл. п. Любомира Кузьми, визначного українського мистця, складаю 50 дол.

Д-р Осип Оришкевич.

У пам’ять бл. п. Марти Цимбалістої на УМ склали: 1,000 дол. – Ксеня Кузьмич; 300 дол. – Орест і Марта Качмарські; по 250 дол. – Юрій Кузьмич, Данило Кузьмич, Роман і Іванна Боднаруки; 150 дол. – Люба Білинська і Мирон Білинський з родиною; по 100 дол. – Адріян і Марта Галяревичі, Іван і Уляна Сосі; по 50 дол. – Борис і Уляна Глинські, Оксана Городецька, д-р Н. і д-р І. Коропецькі, Ярослав Кришталович, Анна Рошаківська; 25 дол. – Михайло і Патриція Салапки.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і Адміністрація УМ

Закінчення зі стор. 26.

Цей же трудолюбивий 33-й Відділ СУА подавав нашій громаді чудовий захід, влаштуовуючи літературно-мистецький вечір „З журбою радість обнялась, присвячений пам’яті видатного українського письменника Олександра Олеся (Кандиби).

Цей незабутній „Вечір” відбувся 16 травня ц. р. в приміщенні сумівської оселі „Верховина” в Пармі, Огайо.

У програмі „Вечора” виступали: Ольга Дем’янчук – голова Відділу, Олена Хміляк – культурно-освітня референтка, Оксана Шараневич виголосила вступне і заключне слово про письменника, Любомира Мичковська розказала його біографію, Любов Гурко-Боднар, Ліна Шейна, Ірина Дубас, Лукія Гриців читали поезії Олександра Олеся.

У музичній частині програми виступили Мар-

та Малюця – скрипаль і Лариса Чарнецька – фортепіановий супровід. Онучки Оксани Шараневич Леся і Любчик також прочитали дві невеличкі поезії О. Олеся.

Читання поезій було цікаво-оригінальне: при довгому заокругленому столі жінки одна за одною декламували вибрані поезії О. Олеся. Мені це нагадувало лелеків, які вертаючись з чужини, летіли на рідні землі, на улюблену Україну і співали.

Присутні з затриманим віддыхом вслухалися в тужливе „клекотіння лелек”.

Я гордий і вдячний 33-му Відділові СУА, що влаштував цей літературно-мистецький вечір, що був духовним святом для усіх тих, які прийшли підтримати працю наших неструджених патріоток-жінок. Велика Вам за це подяка!

Вдячний присутній на „Вечорі” Степан Воляник.

Леся СИЛЕНКО

СОНЕЧКО

Котився клубочок
Із золотих ниточок
Через день голубий,
Через день ясний.
Докотився до лісу –
Обірвалась ниточка...

Упав клубочок
У квітку чорнобривець
І заснув.

БІЛЯ РІЧКИ

Прийшли до річки дві верби
З маленьким вербенятком.

Прийшла калина зі своїм
Малим калиненятком.

Прийшла і вільха з вільшенням,
Тополя з тополятком.

Та й залишились тут усі,
Щоб потім гаєм розростись,
Зеленим гаєм стати.

ЯБЛУНЬКА

Я вікно у ранок відчиняю,
І заходить сонечко у дім,
А знадвору яблунька гукає:
– Гей, Маринко, жду тебе!
Ходім!

ТАРАСИКОВА КОЛИСАНКА

Зачиняє сонечко
Золоте вікно.
На городі соняшник
Вже заснув давно...

Люлі-люлі, спатоньки,
Нічка йде до нас.
Люлі-люлі, спатоньки
Час, дитино, час.

Затуляє віченьки
Мальва чарівна,
Сниться чорнобривчикам
Хлопчик і весна.

Засина калинонька
Калиновим сном,
Лиш не спить Вкраїнонька
І не спить Дніпро.

Рис. Ніни Мудрик-Мриц

Рис. Ірини Погрібної

ЯК ЇЖАЧОК ЗАЦВІВ

Ця пригода сталася з маленьким їжачком на ім'я Ой-йо-йой, або, як лагідно називає його Сашко, Ой-йо-йойчиком. Ви запитаете, звідки таке дивне ім'я? Так їжачка назвала Сашкова мама. Хлопчик знайшов свого друга, коли повертався увечері зі школи. Маленький колючий клубочок лежав на траві, а розбишакуваті вітрогони силкувалися влучити в нього палицею. То був їжачок. Сашко й незчувся, як схопив його в руки і прожогом кинувся бігти. Отямився він лише вдома, переводячи дух та розтираючи поколоті долоні. Сашко уважно подивився тваринці в оченята й зрозумів, що в нього тепер є справжній друг. Так само подумав і їжачок, але чемно промовчав.

Пізно увечері повернулася з роботи мама. Вона хотіла взути свої капці... І як тільки до них доторкнулася, Сашко почув: “ Ой-йо-йой!”

З того часу їжачка так і називали в родині – Ой-йо-йойчиком. Його всі любили, завжди пригощали смачненьким, а він, бажаючи бути чимось корисним, зранку будив Сашка до школи, штовхаючи його вологим носиком.

Але згодом хлопчик почав помічати, що їжачок засумував. А сталося ось що. Ой-йо-йойчик, як завжди, коли Сашко вчився, сидів на його столі. До кімнати зайшла мама, в руках у неї був горщик, де сидів велетенський зелений їжак. Це було несподіванкою для Ой-йо-йойчика, адже він ніколи в своєму житті не бачив кактусів. Спочатку він намагався потоваришувати з ним, а потім залишив його в спокої. За кілька днів їжачок прокинувся від того, що всі метушилися біля того зеленого. Ой-йо-йойчик підійшов ближче й побачив, що в нього на спинці з'явилась яскрава квітка. Всі так захопилися нею, що на Ой-йо-йойчика не звертали ніякої уваги. От і став тоді думати Ой-йо-йойчик, щоб і собі зацвісти.

І одного разу сталася дивна річ. Коли зранку всі прокинулись, то побачили, що в їжачка на спинці щось червоніє. Річ у тому, що Ой-йо-йойчик заснув біля вазона з великою квіткою, і вона впала на його колючки. Їжачкову радість годі було описати: він згортався в клубочок, силкувався стати на задні лапки й усяке таке витинав, що тільки ну. А Сашко і мама й тато побачили щасливого Ой-йо-йойчика і раділи разом з ним. І кожен старався їжачкові розповісти, що любить його не за квітку, а просто за те, що він є.

Леся МОВЧУН

ЧИМ БАВЛЯТЬСЯ ГОРОБЧИКИ?

Чим бавляться пташата
В гніздечку на калині?
З водиці-дощовиці
З тонкої соломини
Пускають мильні бульбашки
Горобчики щасливі –
Ось так з'явилась райдуга
По теплій літній зливі.
Ми виходим з яблунькою в поле,
Нас вітає сонце золоте.
Підостаємо, ростем обоє,
Яблунька до того ж ще й цвіте.

Леся СИЛЕНКО

БДЖІЛКА

Бджілка златокрила
Тільки пробудилась –
Сорочку наділа,
Спідничку сіреньку,
Фартушок рябенький –
Стала до роботи.
...Почались у бджілки
Бджолині турботи.

У КАНЦЕЛЯРІЇ СУА МОЖНА ЗАМОВИТИ ТАКІ ВИДАННЯ:

ЛИСТИ ТАК ДОВГО ЙДУТЬ... ЗНАДОБА АРХІВУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ В СЛОВ'ЯНСЬКІЙ БІБЛІОТЕЦІ У ПРАЗІ.

Упорядкування, передмова та примітки Світлани Кочерги, післямова Оксани Сліпушко. Редактор Ірена Чабан. 318 стор. Нью-Йорк, 2002.

Архівні матеріали – це листування родини Косачів, яке відтворює духовну атмосферу одного з провідних українських середовищ, тісно зв'язаних з Лесею Українкою.

Тверда обкладинка. Ціна 25 дол.

МІЛЕНА РУДНИЦЬКА – СТАТТІ, ЛИСТИ, ДОКУМЕНТИ

Редакційна колегія: Марта Богачевська-Хом'як, Мирослава Дядюк, Ярослав Пеленський. Упорядник Мирослава Дядюк. 843 стор. Львів, 1998. Відповідальний редактор Марта Богачевська-Хом'як.

Збірник документів і матеріалів про життя, суспільно-політичну діяльність і публіцистичну творчість Мілени Рудницької.

Ціна: 45 дол. (тверда обкладинка), 35 дол. (м'яка обкладинка).

БІЛИМ ПО БІЛОМУ ЖІНКИ В ГРОМАДСЬКОМУ ЖИТТІ УКРАЇНИ 1884-1939

Автор Марта Богачевська-Хом'як. Редактор Світлана Головка. 422 стор. Київ, 1995.

Тверда обкладинка. Ціна 25 дол.

ПРОПАМ'ЯТНА КНИЖКА ХХVІ КОНВЕНЦІЇ СУА

Видавнича комісія: Марта Данилюк, Ольга Тритяк, Варка Бачинська, Марія Соробей-Штогрин, Ольга Мочула. 408 стор. Нью-Йорк, 2002 р.

Збірник матеріалів про діяльність Союзу Українок Америки. М'ягка обкладинка. Ціна 15 дол.

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ

Окремі картки з шести серій. Вид. Союз Українок Америки. Нью-Йорк, 1980.

Ціна: 1 картка – 1.00 дол.

ЦІНИ ВКЛЮЧАЮТЬ ПОШТОВУ ПЕРЕСИЛКУ

ЧЕКИ ПРОСИМО ВИПИСУВАТИ НА UNWLA INC.
ТА ПРИСИЛАТИ НА АДРЕСУ
UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA
203 SECOND AVENUE, NEW YORK, NY 10003

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Марія Томоруг
Софія Геврик

Оксана Фаріон

Мотря Воевідка-Слоневська

Марта Данилюк
Христина Ярема
Надія Цвях
Меланія Грибович
Катерина Немира
Марта Богачевська-Хом'як
Ірина Стецьків

РЕФЕРЕНТУРИ

Варка Бачинська — суспільної опіки
Катерина Івасишин — виховна
Марія Пазунок — музейна
Марія Полянська — стипендії
Ольга Тритяк — архівальна
Лариса Мельник-Диржка — екології

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Казевич — Дітройт
Христина Хомин-Іжак — Філадельфія
Надія Савчук — Нью-Йорк
Марта Стасюк — Північний Нью-Йорк
Катерина Воловодюк — Нью-Джерсі
Іванна Шкарупа — Огайо
Любомира Калін — Чікаго
Діонізія Брочинська — Нова Англія
Маріянна Заяць — Центральний Нью-Йорк
Уляна Глинська — зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич — голова
Лідія Закревська — член
Надія Шмігель — член
Рената Заяць — заступниця
Христина Мельник — заступниця

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англомовної частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Марія Томоруг — 1-st Vice President
Софія Геврик — 2nd VP — Membership
Оксана Фаріон — 3rd VP — Culture
Мотря Воевідка-Слоневська — 4th VP — Public Relations
Марта Данилюк — Recording Secretary
Христина М. Ярема — Corresponding Secretary (engl.)
Меланія Нрыбович — Treasurer
Надія Цвях — Financial Secretary
Катерина Немура — Press
Марта Богачевська-Хом'як — Member-at-Large
Ірина Стецьків — Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Барбара Вахынська — Social Welfare Chairwoman
Катерина Івасишин — Education Chairwomen
Марія Пазунок — Art/Museum Chairwoman
Марія Поланський — Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
Ольга Тритяк — Archives Chairwoman
Лариса Мельник Дырська — Ecology Chairwoman

REGIONAL COUNCILS

Лідія Казевич — Detroit
Христина Хомин-Іжак — Philadelphia
Надія Савчук — New York City
Марта Стасюк — New York - North
Катерина Воловодюк — New Jersey
Іванна Шкарупа — Ohio
Любомира Калін — Chicago
Діонізія Брочинська — New England
Маріянна Заяць — New York - Central
Уляна Глинська — Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Іванна Ратич — Chairwoman
Лідія Закревська — Member
Надія Шмігель — Member
Рената А. Заяць — Alternate
Христина Мельник — Alternate

Оксана Скипакевич Ксенос — Parliamentarian

Ірена Чабан — Editor-in-Chief "Our Life"
Тамара Стадниченко — English editor "Our Life"

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646; Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: від 10:00 до 4:00 по пол.

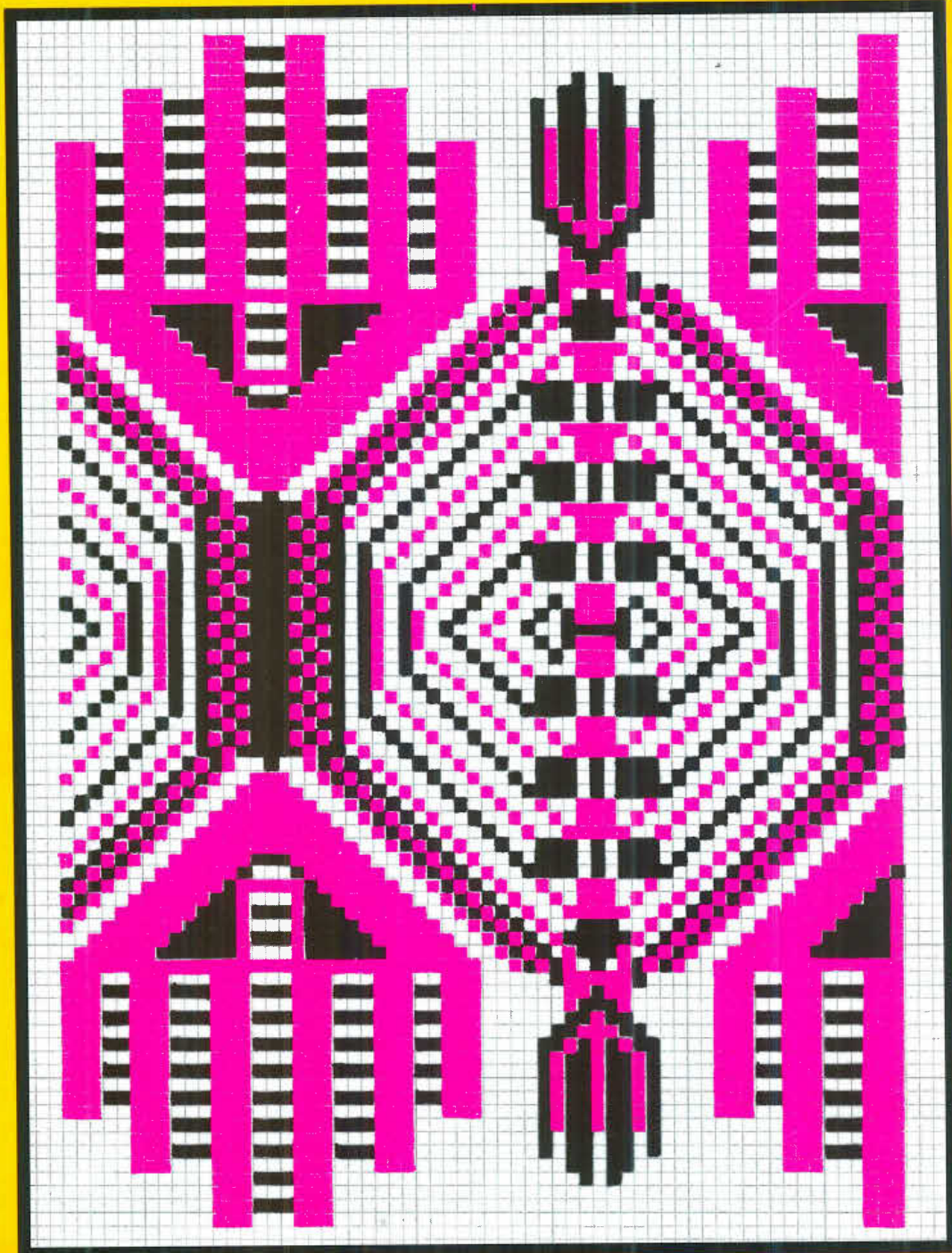
СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530; Fax: (732) 441-9377
Марія Поланський, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
(212) 228-0110 Fax (212) 228-1947

E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Рушник – орнамент “дороги” (друга назва “з тризубом”), початок ХХ ст.,
село Великі Дідушиці, р-н Стрийський, обл. Львівська.

Вишивати червоними та чорними нитками.